

Martinus Center Klint

TEMAFÖRDJUPNINGSGRUPPEN 2019

VECKA 1, 3 OCH 5

DEN INRE OCH DEN YTTRE FREDEN

©Martinus Institut 1981

Detta kompendium är omfattat av lagen om upphovsrätt och får endast skrivas ut i enstaka kopior till ditt eget privata bruk. Du får också gärna ta en kopia i digital form om det endast är till ditt eget privata bruk.

Läs mer om Martinus Instituts information om skydd och förmedling av Martinus verk på www.martinus.dk.

Läs mer om upphovsrättslagen på www.retsinformation.dk.

DEN INRE OCH DEN YTTRE FREDEN

Fred mellan människor uppstår inte av sig själv, utan den måste som allting annat skapas. Under denna vecka fördjupar vi oss i temat *inre och yttre fred* med utgångspunkt i Martinus analyser om vår mentala utveckling från djurriket till det riktiga människoriket. Vi inleder med en överblick över förutsättningarna för att uppnå fred utifrån Martinus beskrivning av vår tankekraft, som vi kan använda för att skapa antingen fred eller konflikter både inom vårt mikrokosmos och i förhållande till våra medväsen. Vi fortsätter med att fördjupa oss i temat fiendskap och förlåtelse, för att få insikt i vilka konsekvenser vrede och fiendskap får för jordmänniskans nuvarande psyke och handlingar. Att kunna förlåta en oförrätt och att inte vilja hämnas i någon form, är en förutsättning för inre och yttre fred. Därefter ser vi på fred och konflikter i världen omkring oss med utgångspunkt i Martinus texter om domedagsepoken och framväxande internationalism. De sista bägge dagarna reflekterar vi över vägen till sann fred inom oss själva och i omvärlden. Med de kosmiska analyserna av vår innersta struktur, polförvandlingen och vår utveckling mot humanitet får vi mentala redskap för att öva oss i konfliktlösning. Vi reflekterar över hur vi kan förhålla oss till varandra utifrån olika utvecklingssteg och vilka tankeklimat som vi gärna vill stimulera i vår längtan efter allkärlek och sann fred.

LÄSPLAN

MÅNDAG.....	3
Den inre och den yttre fredens förutsättningar	
<i>Livets Bog, del 6</i> – st. 2291–2296 (3)	
<i>"Mänsklighetens öde, (Småbok)</i> – kap. 16, 37–41 (5)	
<i>"Den organiska elektriciteten"</i> – Kosmos nr 1/2017 – st. 9–11 (8)	
TISDAG.....	9
Fiendskap och förlåtelse	
<i>"Vad är fiendskap?"</i> – Kosmos nr 5/2013 – st. 1–2, 4–8 (9)	
<i>Livets Bog, del 7</i> – st. 2446–2449 (12)	
ONSDAG.....	14
Domedagsepoken och framväxandet av internationalism	
<i>"Fåren och getterna"</i> – Kosmos nr 4/2006 (14)	
<i>Storkursen</i> – st. 489–495 (17)	
TORSDAG.....	21
Ödesskapande, polförvandlingen och vägen till freden	
<i>"Vägen till freden"</i> – Artiklar 1945–1972 – st. 25.1–25.5 (21)	
<i>"Den nya kulturen"</i> – Kosmos nr 4/2018 – st. 4–14 (23)	
FREDAG.....	28
Gåvokultur och en bestående fred	
<i>"Gåvokultur", (Ur småboken Vägen till invigning)</i> – kap. 6–8 (28)	
<i>Livets Bog, del 1</i> – st. 64–65 (34)	
<i>Livets Bog, del 7</i> – st. 2660–2664 (35)	

Måndag

Den inre och den yttre fredens förutsättningar

Frågor som inspiration:

1. Vad ligger till grund för skapandet av inre och yttre fred enligt Martinus?
2. Hur kan vi använda de kosmiska analyserna om vår mänskliga utveckling för att förstå varför det finns krig och fred i världen?
3. Vilka olika mentaliteter kan vi se omkring oss i dag när det gäller att arbeta för fred?
4. Varför är det viktigt att förstå att universum och vårt tänkande är av elektrisk, strålförmig natur?
5. Hur kan vi använda vår tankekraft i vardagen för att skapa fred i vårt mikrokosmos och gentemot våra medväsen?

Texter från Tredje testamentet:

LIVETS BOG, DEL 6

St. 2291 *Den absolut enda basen för världsfreden*

Denne helige Ande är alltså inte en vetenskap om hur man bäst skall kunna mångfaldigt utveckla och befordra djurrikets dräpande princip för att därigenom göra sig till herre över sin nästas liv och egendom. Den är i stället en vetenskap eller logisk tankemanifestation i form av de kosmiska analyser som vi här genom gudomlig vilja, intellektualitet och kärlek har uppenbarat. Det är på den i dessa analyser återgivna gudomliga kunskapen eller helige Anden som Jesu bergspredikan och övriga världsfrälsande kärleksmanifestationer var baserade. Och uteslutande på denna gudomliga grund skall världen få uppleva den verkliga, varaktiga freden, den som människor nu tror sig kunna skapa genom det massmördande som de med sina atom- och vätevapen kan sätta i verket.

St. 2292 *Vad de kosmiska analyserna betyder för den som vill frigöra sig från de djuriska anlagen i sin mentalitet*

Vi har nu kommit så långt i vår genomgång av livets analyser, att det framstår som ett faktum för oss, att mänsklighetens väg till det verkliga, fullkomliga människorikets normala lycka och välbefinnande absolut bara kan skapas direkt genom människans

bekämpning av sina djuriska anlag, vanor och själviska böjelser. Det är riktigt att dessa anlag är medfödda och därför mer eller mindre dirigerar viljan, i stället för att denna borde behärska och dirigera anlagen. *Den mänskliga mentaliteten måste därför ändras till ett så humant tillstånd, att människan blir dessa anlags herre och inte deras slav. Där människan inte behärskar dessa djuriska anlag, kommer hon helt oundvikligt att leva i krig, lidande och allt övrigt därav följande mentalt mörker. Där människan inte bekämpar dessa sina anlag, skapar hon alltså betingelserna för ett i förhållande därtill kommande mörkt och lidandefyllt öde.* Och detta mörka öde kommer efter hand att utveckla, d.v.s. avveckla, väsendet från dess inveckling i de djuriska anlagen. Även om de djuriska anlagen hos den jordiska människan ännu på många områden inte står under viljans makt och väsendet inte av hjärtat kan känna kärlek till sin nästa, så är det likväl en stor tillgång för henne att teoretiskt känna till de kosmiska lagarnas verkningar och att tack vare denna kunskap kunna bekämpa sina olyckliga anlag så mycket som möjligt. Hon kan då, så långt detta bekämpande räcker, undgå ett mörkt öde. Och det är just för den skull som dessa kosmiska analyser kommer till, så att de kan bli en teoretisk hjälp åt den som själv börjar ta itu med sin egen utveckling och själv vill hjälpa naturen eller livet och därmed

Gudomen med sin egen avveckling ur fångenskapen i djurriket. *Väsendet kan sålunda med hjälp av de kosmiska analyserna påbörja sin egen inveckling i människorikets levnadsart och därmed i livets högsta fullkomlighet, kulminerande i visdom, kärlek, skönhet och glädje.*

St. 2293 *Varför det är dåraktigt att förfölja och straffa sin nästa*

Genom de kosmiska analyserna har vi här sett, att den ofärdiga människan är ett väsen som befinner sig i förvandling från djur till människa. Därför framträder hon delvis med djuriska anlag, som dirigerar hennes vilja på områden där hon viljemässigt inte mäktar hålla dessa i schack, delvis med mänskliga anlag, som dirigerar hennes vilja på områden där dessa blivit starkare än de djuriska anlagen. *Där hon inte har makt över sina djuriska anlag och kan hålla dem i styr, är dessa anlag alltså starkare än väsendet. De utgör då i princip en så stor sten, att väsendet inte kan lyfta den. Vi har sett att det är denna princip som är orsaken till hela domedagens epok med dess krig och lidande, dess mörka öden eller allt som hör in under begreppet "det onda". Detta onda beror alltså på "stenar" som människorna inte kan lyfta. Vad är då mer logiskt än att vara förstående och rättvist inställd till detta? Framgår det inte just här, hur dåraktigt, hur naivt och primitivt människorna bär sig åt, när de påyrkar bestraffning och avrättning av människor, emedan det finns vissa mentala stenar som dessa inte har kunnat lyfta. Människorna tror om sina medmänniskor att de kan lyfta dessa mentala stenar och förföljer dem med vrede och bitterhet, om de inte kan lyfta dem.*

St. 2294 *Den djupaste orsaken till kriget man och man emellan eller allas krig mot alla*

Hela domedagens princip, människornas mörka öde, är alltså enbart baserad på den övertro eller felaktiga uppfattning som den ofärdiga människan hyser gentemot sin nästa, nämligen att denna nästa är skuld till hennes eventuella mörka öde, ja ibland till och med när ödet yttrar sig som kroppsliga lidanden och sjukdomar. *Hon förstår inte alls att enbart hon själv är sitt ödes absoluta första orsak och därför är sitt ödes enda upphov. Det är denna övertro eller uppfattning om nästan, som är den djupaste orsaken till kriget man och*

man emellan eller allas krig mot alla. Den ofärdiga människan väntar sig allt som oftast, att hennes nästa skall uppträda på ett visst sätt till hennes favör. När det så visar sig att hennes nästa inte gör detta, blir hon bitter eller vred på denna och tillämpar därmed mer eller mindre krigets princip och manifestation.

St. 2295 *Tankekraften är detsamma som livskraften*

Kriget verkar ödeläggande och nedbrytande på tankegången, som utgör livskraften för både själ och kropp. *Kriget eller ofreden man och man emellan, såväl som mellan nationer, folk och raser, kan alltså inte äga rum utan att verka starkt nedbrytande på livsmodet. Där kriget rasat eller breder ut sig, skapar det inte blott lidande, död och undergång, utan även sorger, melankoli, livsleda och självmord. Livskraften bakom alla levande väsens livsupplevelse och manifestation har sitt säte i och utvecklas genom väsendets tankekraft. Tankekraften åter är detsamma som den elektriska, magnetiska kraft, med vars hjälp jaget förser alla sina fysiska organ med livskraft och välbefinnande. Tankekraften skall vara till glädje och skapa lust till livet. Där den bryts ned på grund av vrede, hat, mörkt öde eller förföljelse från andra väsens sida, där blir livskraften till kroppen och själen nedbruten. Atom- och elektronverksamheten försvagas i väsendets medvetande, organismen stagnerar och blir mottaglig för sjukdomar och härjas av allsköns lekamliga och mentala besvär, vilka kan komma att betyda för tidig död och i värsta fall flera liv i sinnesslöhet. Tankekraften är sålunda livskraften bakom hela universums struktur i såväl mikrokosmos som makrokosmos och mellankosmos. Men för människorna är det naturligtvis deras tankekraft som utgör fundamentet för deras mellankosmiska tillvaro. Att få denna tankekraft fullkomlig betyder alltså för människorna att få fullkomlig livskraft. Att få denna tankekraft fri från all egoism eller från övertron att varje människa är sig själv närmast, och i stället få den orubbliga sanningen vedertagen, att var och en är sin nästa närmast, detta betyder den totala mentala hälsan och därmed avskaffandet av kriget, fångelserna, sjukdomarna och sjukhusen.*

St. 2296 *Hur man får en fullkomlig tankekraft*

Men hur kan människorna få sin tankekraft fullkomlig? Ja, är inte all depression, nedtryckthet och sorg i väsentlig grad beroende på bristande kärlek, bristande förståelse för nästans handlingar, vare sig de är onda eller goda? *Freden, hälsan och den mänskliga lyckan kan alltså bli till verklighet, enbart om människorna ömsesidigt söker hålla varandra fria just från nedtryckthet, sorg och bekymmer, fruktan och lidande. Det finns absolut ingen annan väg till den verkliga freden eller det sanna människorikets lycka och glädje än bekämpandet i den egna mentaliteten av vrede, hat och bitterhet, missunnsamhet och svartsjuka och varje slag av martyrkänsla, varjämte man aldrig får glömma att man själv är sitt ödes absolut första orsak och att vår nästa således aldrig i någon situation kan vara den som rätteligen bär skulden till vår passage genom mörkret. Utan en sådan inställning till vår nästa kan det aldrig bli fred på jorden. Man skall inte tro, att denna verkliga varaktiga fred skall kunna uppnås och upprätthållas med hjälp av atomvapen eller andra instrument eller maskiner för ett mångfaldigande av människornas överträdelser av det femte budet. Det är alltså frågan om att förstå, att intet väsen kan vara annorlunda än just sådant som det i dag är. I framtiden kommer det att få egenskaper och anlag som det i dag inte har, och kan då tack vare dessa vara annorlunda än det är i nutiden, alldeles som det i dag är annorlunda än det var i gångna tider, på grund av egenskaper och anlag som det sedan dess har fått. Att begära att en människa i dag skall utveckla en kärlek eller visa ett beteende, som hon först i framtiden skall få förmåga till, är ju i princip detsamma som att begära att hon skall lyfta en sten som hon inte har krafter till att lyfta. Här måste man absolut hålla i minnet att det är långt ifrån givet, att andra kan lyfta samma sten som man själv, mentalt sett, kan lyfta. Att kritisera och förfölja dem för den skull är detsamma som att bryta ned eller förmörka sitt eget kommande öde. Vi bör varje dag rannsaka oss själva och söka finna ut, på vilket sätt vi, i stället för att genom vår okunnighet och naivitet släcka ljus i våra medväsens tankegång och levnadsart, kan vara en lysande och värmande fackla eller sol i deras tillvaro. Endast på det viset kan vi bli till Guds avbild, bli honom lika.*

KAP. 16. *Energins tillbakavändande*

Vad övermedvetandet beträffar, så är vidare att märka, att detta framträder som den utlösande huvudfaktorn i allt ödesskapande. Vad är ödesskapande? Ödesskapande utgör i kosmisk mening tillblivelsen av ett levande väsens upplevelse av verkningarna av de orsaker det självt har utlöst. Utlöser då det levande väsendet orsakerna till sitt eget öde? – Ja, absolut! Då ingen som helst form av livsupplevelse kan existera utan att vara identisk med en växelverkan mellan ifrågavarande väsens energiutstrålning och omgivningens energiutstrålning, kommer varje form av upplevelse således att vara detsamma som ett mottagande och ett avsändande av energi. Då ingen som helst energi kan gå i rät linje utan måste röra sig i en cirkel, kommer varje avsänd energi förr eller senare oundvikligt tillbaka till sitt upphov. De olika kropparna utgör således i verkligheten ett slags apparater för avsändande och mottagande av energierna. Allt efter energiernas speciella natur och allt efter de hämningar och påskyndanden som de varit utsatta för blir tidpunkten för deras tillbakavändande till sitt upphov mycket varierande. I form av tankar, manifestationer eller skapelser utlöser jaget genom övermedvetandet ett avsändande av energierna. När dessa kommer tillbaka, utlöser de sig i form av ifrågavarande individers öde. Och som individerna har sått, kommer de därför att få skörda. Av detta väldiga spel känner den jordiska människan alltså endast till den fysiska delen, vilket vill säga den fysiska kroppen och till en viss grad dennas funktioner. Alla övriga funktioner i sitt medvetande uttrycker hon visserligen i lyckligaste fall som "andliga funktioner" men mestadels som "fantasi" och i mindre lyckliga fall som "övertro" o.s.v. Men övermedvetandets funktioner går oberoende härav sin gång, följande eviga lagar och banor som oundvikligt låter de levande väsendena få uppleva verkningarna av de av dem själva utlösta orsakerna för att därigenom slutligen utlösa sitt medvetande i högsta kärlek, visdom och salighet.

Genom denna lilla inblick i det levande väsendets grundanalys blir vi vittne till att denna utgör tre orubbliga realiteter, nämligen det som upplever livet, alltså "jaget", "jagets skaparförmåga", samt principen "det

skapade”, vilket vill säga dess erfarenheter eller dagsmedvetande. Som vi har sett är dessa tre principer absolut oskiljbara. Om en av dem inte existerade, skulle var och en av de båda andra vara en omöjlighet. Och då de var för sig är uttryck för en särskild princip, betecknas det levande väsendets kosmiska analys som ”en treenig princip”. Då ingen av dessa principer kan vara identisk med ett resultat av skapande, framträder det levande väsendets odödlighet därmed som ett faktum. Odödligheten kommer således efter hand att upplevas av varje levande väsen och därmed också av den jordiska människan, även om den i dag är dold för hennes ögon.

Vi har härmed gått igenom så mycket kosmiskt material som jag funnit vara nödvändigt för att ge läsarna de behövliga förkunskaper för att kunna förstå den kommande utredningen om den jordiska mänsklighetens materiella öde, dess utträdande ur djurriket och dess passage in över gränsen mot en upphöjd, förklarad tillvaro.

KAP. 37. Grundorsaken till jordmänsklighetens mörka öde

Inom djurriket finns det således ett område, där individen börjar komma i besittning av visshet eller verkligt vetande i stället för aning. Detta område utgöres huvudsakligen av den jordiska människan. Med tillägnandet av visshet i stället för aning blir individen berikad med en utomordentligt stor ny medvetenhets- eller manifestationsfaktor. Men förmågan att använda denna faktor i harmoni med tillvarons eller livets eviga lagar har individen till att börja med inte. Den måste han skaffa sig genom erfarenhet. Men då det är med denna faktor liksom med alla de andra stora huvudfaktorerna i livet, att den endast kan skapa harmoni, lycka eller ett slutgiltigt välbefinnande genom att användas i kontakt med lagen för tillvaron eller i samklang med den samlade världsordningen, vilket vill säga till gagn för allmänhetens väl, och då individen till att börja med inte kan ha dessa erfarenheter, så måste han nödvändigtvis i stor utsträckning använda denna sin nya medvetenhetsfaktor eller intelligens felaktigt. Han använder den huvudsakligen endast i egoistiska intressen och blir därmed i motsvarande grad ett hinder för sina medväsens existens eller deras upprätthållande av livet. Och härmed har vi kommit till grundorsaken

till den samlade jordiska mänsklighetens nuvarande mörka öde. Huvudparten av denna mänsklighets individer befinner sig just på ett sådant stadium i utvecklingen, där de ännu inte lärt sig bruka intelligensen till gagn för hela mänskligheten. Och då denna mänsklighet just består av de enskilda individerna, kan helheten omöjligt vara uttryck för harmoni och samspel, fullkomlighet och sann lycka, förrän flertalet av jordens människor har nått så långt i utveckling, att deras bruk av intelligensen till gagn för allmänheten i stället för till egen fördel upptar lika stor plats hos dessa väsen som deras nuvarande bruk av sin intelligensförmåga till gagn för egoistiska intressen.

KAP. 38. Samhället regeras av primitiva medvetenhetstendenser

Den samlade jordmänsklighetens intelligens måste alltså ännu i stor utsträckning betecknas som primitiv och underlägsen känslöenergin. Detta vill alltså säga att mänskligheten ännu i stor utsträckning handlar – inte i kraft av verklig intelligens, utan i kraft av känsla. Och då instinkten är degenererande och intelligensen ännu är för liten eller svag för att kunna definiera känslan, måste denna alltså vara odefinierad. Odefinierad känsla åter måste, förutom att den yttrar sig som övertro eller felaktiga aningar, också – när den framträder som uttryck för explosionsstadiets gränsområde, d.v.s. ett område, där känslöenergin är blandad med stora mängder tyngdenergi, utan att denna dock är tillräckligt kraftig för att ständigt framkalla explosioner – ge utslag i form av alla sådana primitiva tankeklimat som: hat, svartsjuka, girighet, missundsamhet, oärlighet, maktbegär, intolerans o.s.v. Dessa tankeklimat är alltså uttryck för känslöenergi som är präglad av svagt undertryckt tyngdenergi. Då dessa tankeklimat eller naturer således är uttryck för primitiv känsla, är de av äldre datum hos den jordiska människan än hennes intelligens. De utgör därför tillsammans den ledande medvetenhetsfaktorn i hennes dagliga manifestation eller tillvaro. Då den samlade jordiska mänskligheten huvudsakligen består av sådana individer, blir det i verkligheten de här nämnda naturerna som regerar det jordiska människosamhället. Detta samhälle regeras alltså ännu inte av en verklig eller färdigutvecklad intelligens, utan av primitiv

känsla. Egoism, maktlystnad, äregirighet och intolerans måste här alltså i stor utsträckning vara ledande.

KAP. 39. Jordmänskligheten som en "krigsskådeplats"

Men då dessa faktorer endast kan tillfredsställas på basis av förtryck och förnedring av sitt upphovs medväsen, är den samlade jordiska mänskligheten i verkligheten identisk med en "krigsskådeplats", vars kämpande parter eller "härar" kan betecknas som: världsdelar, religioner, raser, nationer, län, kommuner, partier, föreningar, sekter, familjer, äkta makar, föräldrar och barn, man mot man och kvinna mot kvinna. Ja, ända in i den enskilda individens tankevärld måste vi följa denna världsbrand, innan vi kommer till kampens härd eller utgångspunkt. Här inne rasar tankar mot tankar eller energier mot energier och utlöser de tidigare omtalade små explosionerna, vilkas vidare utveckling blir till näring för den allomfattande jättebrand, som i form av förtryck, fattigdom, sjukdom, nöd och demoralisering behärskar hela jorden. Tro inte att någon går fri. Varje människa, som ger efter för den minsta lilla gnista av övertro, intolerans, maktlystnad, begär och oärlighet, är enrollerad som soldat i världsbrandens armé, är med om att jaga, såra och dräpa, är med om att plundra, pina och förnedra, hur många vackra och sköna ideal han eller hon annars än må företräda. Naturligtvis skall de goda sidorna i individens medvetande inte förringas eller underskattas. Dessa är ju med om att skapa den stora motvikten mot världsbranden som jag senare skall återkomma till. Men ingen kan alltså helt frikännas från att vara direkt medverkande orsak till samhällssystemets onda eller disharmoni, så länge han eller hon har kvar en liten gnista av de världsbrandsbefordrande tankeklimaten.

KAP. 40. Kärlekens födelse

Då mänskligheten alltså lever i disharmoni med livets lagar och därigenom påför sig själv stora besvärigheter och lidanden, tränas och utvecklas på så vis individernas känslöförmåga. De får en större och större horisont på känslöfarenheternas område, så att det till sist inte endast är på de grova förnimmelsernas och sjukdomens område som de är i stånd att känna, utan också på området för känslö-

lonyanser av långt finare dimensioner. Denna förfinade känslöförmåga yttrar sig som en medkänsla gentemot andra väsen som lider och som en längtan efter att få hjälpa, längtan efter att få vara något för andra o.s.v., ävensom därigenom att individen börjar förlora förmågan att dräpa djur, börjar att inte längre nännas göra något levande väsen förnär, börjar att kunna finna sig i förolämpningar, börjar att kunna glädja sig över naturen och dess rikedom på levande väsen: människor, djur, växter och mineral. En sådan känsla är den begynnande "kärleken" eller livets högsta behagsenergi. Känslöenergin kan dock inte bli helt renodlad som kärlek innan den blir behärskad eller buren av en viss mängd intelligensenergi. Det behövs, som tidigare omtalats, intelligens för att individen skall bli medveten i detaljerna i sina känslöfarenheter och manifestationer eller komma till insikt om dessas verkliga natur. Om intelligensen inte är tillräckligt utvecklad, kan individen endast leda sin känsla på basis av sin instinkt eller sin förmåga att ana. Då denna förmåga är degenererande, kan individen, när han skall leda sin känsla med hjälp härav, lätt bli orsak till olyckliga händelser för sina medväsen, även om hans handlingssätt är utlöst av ett motiv framsprunget ur en betydande grad av sympati. Med andra ord: individen kan omöjligt handla korrekt, så länge hans förståndsförmåga inte är tillräckligt utvecklad för att kunna ge honom en intelligensmässig överblick över sitt eget handlingssätt, varför han endast kan handla efter degenererade instinkt- eller aningsmässiga och därför osäkra motiv. Lidandet utvecklar således känslan, men känslan måste behärskas av en fullkomlig intelligens, innan den kan bli verkligt förnuftsmässig. I motsatt fall kommer här det gamla ordspråket "kärleken är blind" att passa in. Kärlek utan förnuft är inte kärlek, utan endast okontrollerad och därmed primitiv känsla.

KAP. 41. När det stora budet "Älsken varandra" blir till vetenskap

Förutom lidandet, som förädlar känslan, är intelligensens utveckling således något av "det enda nödvändiga" i jordmänsklighetens befrielse från djurriket eller mörkret. Och det är alltså denna utvecklings resultat som i dag framträder som identiskt med vetenskapen. När känslan genom lidandet blir tillräckligt

förädlad och vetenskapen kommer att skapa analyser av denna förädling, då blir det eviga budet eller lagens uppfyllelse, "Älska varandra", ett faktum för den jordiska mänskligheten. Då regeras denna inte längre av lägre instinkter och primitiv intelligens, utan då regerar mänskligheten världen i kraft av "den heliga anden" som vid den tiden kommer att vara en allt överstrålade faktor i det dagliga livet i jordens zoner.

DEN ORGANISKA ELEKTRICITETEN

St. 9. När den elektriska strömmen kortsluter det levande väsendet

Hela världsalltet är av elektrisk natur, för allt är elektriskt. Människan vet att när två olika plattor av metall berör varandra, så uppstår elektricitet, men man förstår inte vad elektricitet är. Men det kan man lätt komma underfund med, för elektriciteten är livskraften i jordklotets organism, dess tankeförmåga och tankekraft. Vi har en motsvarande elektricitet inom oss, och den åstadkommer till exempel att vi kan röra fingrarna. Genom nerverna går det ett meddelande från vårt jag, men om vi skär av nerverna, kan vi inte röra fingrarna eller lyfta handen. Det motsvaras av att om man skär av en elektrisk ledning, så kan det heller inte gå ström genom den och lampan kan inte lysa.

Vi är således ett elektriskt väsen och elektriciteten är den strålförmiga materien som blir till medvetande; den är tanke, viljeföring och upplevelse. I detta innersta väsen existerar urområdet för all skapelse och därmed också för alla misstag, disharmoni, sjukdom och ödeläggelse, som endast är kortslutningar inifrån. I den dagliga tillvaron ser vi så mycket som inte är som det ska vara, till exempel när en människa får en cancersvulst eller ett dåligt hjärta. Man kallar det sjukdom, men det är kortslutningar, för det är något fel på strömmen, med sändningen inifrån, dess våglängd kan inte komma igenom. Allt som inte medför välbefinnande, utan skapar död och undergång, är uttryck för kortslutningar.

St. 10. Negativ och positiv elektricitet

Det existerar därför två former av elektricitet, och de gör sig i hög grad gällande i den jordiska människan. Dessa två former är den positiva och den negativa elektriciteten.

Under den jordiska människans första livs-epok är det i hög grad den negativa elektriciteten som gör sig gällande, för under den livs-epoken är elektriciteten nästan hela tiden negativ. Vad innebär det att den är negativ? Det innebär att den inte kan komma i kontakt eller i harmoni med den allmängiltiga våglängden som behärskar krafterna i naturen, och som har betingat att vi har fått vår organism och att jordklotet nu är ett fantastiskt klot, en underbar boplats som bara väntar på att människorna ska bli färdigutvecklade. Jordklotet har de största möjligheterna för att ge människorna en tillvaro där de aldrig behöver vara tvungna att arbeta för sitt levebröd eller ha ett polis- och militärväsende. De skulle inte behöva alla dessa ting, om de bara hade kommit så långt att de endast kan utlösa positiv elektricitet i sina väsen och i sitt beteende. Men det är alltså det som människorna håller på att lära sig.

St. 11. De levande väsendenas apparatskapelse är på väg mot fullkomlighet

Vi kan iaktta den negativa elektriciteten om vi studerar det levande väsendets tillblivelse, alltså dess apparat- eller organismskapelse. Till att börja med är dräpandet en livsbetingelse för att djuren ska kunna leva. De kan inte leva utan att dräpa. Men när livsbetingelserna är att de måste dräpa, är apparaten inte färdigbyggd och väsendet kan inte sända ut fullkomliga strålar eller våglängder. Överallt skapar det förödelse, skapar undergång och ödeläggelse, för så länge något inte är färdigbyggt, kan det inte fungera på ett fullkomligt sätt. Således måste den organism som ska bli ett redskap för gudomligt medvetande, som ska göra väsendet till människan som Guds avbild, skapas genom miljonåriga epoker för att bli den fullkomliga apparaten för utsändandet av gudomligt vetande, av gudomligt medvetande, uppträdande och skapelse av den högsta manifestationen av genialitet. Till detta krävs en fullkomlig apparat för sändande och mottagande, och en sådan apparat är under uppbyggnad.

Artikeln är en återgivning av ett föredrag som Martinus höll på Martinus Institut, söndagen den 21 mars 1954. Föredraget spelades in på band. Mellanrubriker och bearbetning av bandavskriften är gjord av Torben Hedegaard. Godkänd av rådet den 26 juni 2016. Första gången införd i Kosmos nr 1, 2017. Artikel-id: M1870. Översättning: Lars Palerius, 2016.

Tisdag

Fiendskap och förlåtelse

Frågor som inspiration:

1. Varför är fiendskap så livsnedbrytande för människan i dag enligt Martinus?
2. Vad kan det bero på att den ”starkares rätt” och längtan efter en ”stark man” ser ut att ha fått en renässans i dag på flera håll i världen?
3. På vilka områden ser vi att ”den starkares rätt” manifesteras och skapar lidande? Vad kan göras för att bryta denna cirkel och skapa mentalt solsken?
4. Hur kan kunskapen om vår mänskliga utveckling stärka vår förmåga att förlåta vår nästa?
5. Vilka egna erfarenheter har ni av att ”så fred” i vardagen, t.ex. genom att reflektera över fiendskap och kärlekens natur och praktisera förlåtelse?

Texter från Tredje testamentet:

VAD ÄR FIENSKAP?

1. *Fiendskap är mental förruttnelse*

Människorna är utsatta för många lidanden i den värld där de för närvarande befinner sig. Men endast ett fåtal har en aning om vilket lidande som är det farligaste och värsta, ja, det mest nedbrytande av allt lidande, i fysiskt såväl som psykiskt avseende. Människans farligaste lidande är den tankereaktion som i hennes sätt att vara utlöser sig som vrede eller fiendskap. Den är mer utbredd än något annat lidande bland människorna. Att den fått denna jättelika omfattning beror på att människorna alls inte anar hur livsnedbrytande den i verkligheten är. Man har till på köpet ofta hedrat de personer vilkas medvetande i särskilt hög grad gett uttryck för hat och fiendskap. Den allra största delen av mänskligheten är bärare av detta mentala tillstånd, som i otaliga situationer kommer till ödeläggande, ja, kanske rentav dödsbringande utbrott i den jordmänniska samvaron och kulturskapelsen. Ser vi tillbaka på historiens kända personer som haft makt över människorna, är det inte många av dem vilkas uppträdande inte avslöjat att vrede eller fiendskap i högre eller lägre grad hört hemma i deras mentalitet. Man ser det hos gamla såväl som hos unga, det finns i alla samhällslager, och fiendskapens ödeläggande verkningar kan spåras inom både religiösa

rörelser och materialistiska sammanslutningar. Alla hittillsvarande världskulturer har faktiskt dukat under för dess fördärvbringande och giftiga verkningar. Fiendskap utlöser i mentalitet och uppträdande samma nedbrytande process som förruttnelse utlöser i döda animaliska organismer, och man kan därför säga att den rätta kosmiska beteckningen för begreppet fiendskap är ”mental förruttnelse”.

Fiendskapen är mänsklighetens största onda. Den har varit orsak till miljoner människors lidande och död. Det gäller inte bara på det nationella området, där man kan hata eller hysa fiendskap mot en annan människa bara därför att vederbörande är tysk, svensk, dansk, ryss eller liknande. Nej, fiendskapens och hatets härjningar i människosinnet, och dess infektering av den mänskliga mentaliteten, har också varit orsak till otaliga lidanden inom familjer, i äktenskap, i förhållandet mellan arbetsgivare och arbetare, och mellan över- och underordnade. Fiendskap på grund av olika ras eller hudfärg är också en av de mentala förruttnelseprocesser som hemsöker mänskligheten med sina fördärvbringande verkningar. Tusentals människor går omkring med komplex eller lider av neuroser, ångest, melankoli eller livsleda, så att de är beredda att begå självmord eller mörda andra, till följd av den förstörelseprocess som utlöses i form av fiendskap.

2. *Ingen läkare i världen har kunnat finna en medicin som kan upphäva fiendskapen*

Så länge fiendskapen inte avlägsnats från det jordmänniska sättet att vara, kommer den att hindra mänskligheten från att leva i den strålande ljusvärld av kultur och högintellektuellt skapande som den moderna vetenskapen i dag är i stånd att ge den. Varför sätter man då inte in all kraft på att övervinna detta förskräckliga, defekta tillstånd, med dess upplösande verkningar i människans fysiska såväl som psykiska struktur? Ingen läkare i världen har kunnat finna en medicin som kan upphäva fiendskapen och därmed den mentala förstörelseprocess som motarbetar tillfrisknandet från alla slags sjukdomar. Vad nyttar det till att man är i stånd att bitvis lappa och laga på verkningarna av vissa sjukdomar och lidanden, när man inte kommer åt det enda verkligt onda, det som faktiskt är den väsentligaste orsaken till alla lidanden och sjukdomar? Det är inte livets mening att människorna ska fortsätta leva i det olyckliga tillstånd som nu dominerar på jorden. "Den förlorade sonen" ska inte fortsätta med att leva i förnedring, utan ska återvända till sin "fader". Livet, som överallt i sitt skapande aldrig frambringar något som inte i sitt slutfacit är till glädje och välsignelse för levande väsen, syftar inte till att göra ett undantag för de jordiska människorna. Liksom människans ögon, öron, händer och fötter, hennes hjärt-, lung- och körtelfunktioner etc. av naturens hand gjorts så fullkomliga att de är hundra procentigt till glädje och välsignelse för människan, och liksom naturen också leder skapandet av frukterna genom det sura stadiet före det mogna, så förstår den också att leda den mänskliga tillvaron fram genom det "sura" stadiet, till ett tillstånd där detta att vara människa betyder att uteslutande vara till glädje och gagn för andra levande väsen.

4. *Djurets tillstånd blir efter hand mer och mer onaturligt för människan*

Fiendskap är inte en urspåring av mentaliteten, som så många av de jordmänniska lasterna och dåliga vanorna, t.ex. alkoholism, bruket av narkotika och tobak m.m. Den jordiska människans tendens att hysa hat och vara fientlig mot medväsen är medfödda naturliga anlag, en nedärvd tradition från en förgången, primitiv och djurisk utvecklingsperiod. Men det är inte meningen att

människorna ska förbli djur, liksom det inte varit meningen att de skulle förbli mineral- eller växtväsen. Mineraltillståndet är inte en naturlig livsbetingelse för växten, även om den fortfarande bär det förflutna i sig i form av mineraliska ämnen i organismen. På samma sätt är vegetabiliska livsbetingelser onaturliga för djuret, som dock också i form av sin hud och muskulatur bär på ett forntida växttillstånd i sin organism. Och djurets tillstånd blir efter hand mer och mer onaturligt för människan, även om hennes fysiska organism till stor del ännu är baserad på animaliska principer. Människan tycker heller inte om att bli kallad djur. Hon känner sig stå högt över djurriket, och ändå uttrycker hon genom sitt sätt att vara en livshållning som är en livsbetingelse i djurriket, men som är en absolut fördärvbringande och allt upplösande tendens för det människotillstånd och den överlägsenhet över djurriket som hon anser sig representera.

5. *"Den starkares rätt" skapar som livsprincip oundvikligen fiendskap och hat*

I dag är denna tendens direkt livsfarlig för det i jordmänniskan redan utvecklade mänskliga området. I detta nya område är livsbetingelsen uteslutande logiskt tänkande. Där människan använder sin logiska tankekraft så att den är hundra procentigt till glädje och gagn för sin omgivning, där står hon skyhögt över djurets livsnivå. Men det finns ännu en mängd områden där människan inte alls är i stånd att tänka logiskt, och där hon endast låter sig ledas av stämningar och känslor eller av instinkten, i likhet med djuren. I djurriket är självbevarelsedriften den dirigerande faktorn både för artens bestånd och för de enskilda individerna. Livet i djurriket blir därför en kamp om makten, och den starkaste är helt naturligt den som också får rätten på sin sida. "Den starkares rätt" skapar som livsprincip oundvikligen fiendskap och hat, och eftersom denna princip hittills också varit den dominerande bland de jordiska människorna – även om styrkan mer och mer bars upp av intelligens och slughet och allt mindre av fysisk kraft – har hatet och fiendskapen blommat upp i en grad som det absolut inte finns maken till i djurriket. Djuren dödar andra djurarter för att leva av deras kött och blod, och djurhannarna är under brunsttiden dödsfiender, men därutöver

finns det endast få former av dråp och fiendskap i djurriket.

6. Vreden eller fiendskapen är en instinktiv, organisk mobilisering av väsendets kampförmåga

Hos den jordiska människan är det annorlunda, där lurar fiendskapen på nästan alla områden, och den kan visa sig där människan kanske allra minst tänker sig det. I en familj, på en arbetsplats, i en förening eller religiös sammanslutning, där det under lång tid har härskat till synes fredliga eller rent av idylliska förhållanden, där kan det plötsligt uppstå små meningsskiljaktigheter, som så småningom eller kanske snabbt växer till fiendskap eller stridigheter som kan förbittra tillvaron för många människor. Detta sker uteslutande av det skälet att människorna på många områden saknar förmågan att tänka logiskt. Vreden eller fiendskapen är en instinktiv, organisk mobilisering av väsendets kampförmåga, till gagn för utplånandet eller oskadliggörande av motståndaren. Lika nödvändig och logisk som denna kampförmåga är för djuret, lika ologisk och livsnedbrytande är den för den framskridna kulturmänniskan. För detta väsen är kamp, mord, hat och förföljelse direkt ödeläggande för hennes normala liv och för utvecklingen av varje form av högre kulturtalanger. Sida vid sida med en känsla av vrede eller hat till någon eller något kan en normal och fullkomlig livsglädje omöjligt existera hos den utvecklade människan. Hon kommer då att leva i ett "gråvädersmedvetande" eller i ett mentalt källarmörker, där hennes mänskliga utveckling och blomstring avstannar, bleknar och vissnar bort i brist på mentalt solsken.

7. Verklig kärlek och verkligt logiskt tänkande är ett och detsamma

Det mentala solskenet är det logiska tänkande som avslöjar den verkliga sanningen i varje situation och med vars hjälp varje katastrofsituation kan förebyggas. Det är samma logik med vars hjälp en ingenjör, arkitekt eller annan expert i fysiskt skapande kan säkerställa sina konstruktioner mot sammanbrott eller katastrof. Dessa experter har en eminent förmåga att bygga i fysisk materia, att blanda ämnena på det rätta sättet, att beräkna deras utvidgning, hållfasthet osv. Denna logik är, hur märkligt det än kan låta för somliga

människor, liktydig med kärlek. Det är kärlek inom ett bestämt, avgränsat område, och dess upphov är kanske inte särskilt kärleksfulla inom andra områden, där de inte har lika stora erfarenheter. Verklig kärlek och verkligt logiskt tänkande är ett och detsamma, och det som mänskligheten nu i allra högsta grad behöver lära sig är logik på det psykiska eller själsliga området, i annat fall blir den inte i stånd att skydda sin tillvaro mot sammanbrott eller katastrof.

8. Logiskt tänkande resulterar i kultur, vetenskap, teknik och konst samt förståelse av det mänskliga psyket

Det jordmänniska sättet att vara vilar alltså på två olika grundvalar. Den ena är vrede, krig, makt, förföljelse och förtryck, som förorsakar dråp, sorg, fattigdom och sjukdomar i kropp och själ. I livet på jorden har detta tillstånd, denna "förlängda djungel", blivit människornas "ragnarök" eller "helvete". Den andra grundvalen för människornas sätt att vara på jorden är logiskt tänkande, det vill säga vetenskap på det psykiska såväl som på det fysiska området. Där denna livsgrundval kommer till sin fulla rätt blir resultatet skapandet av kultur, vetenskapliga, tekniska och konstnärliga alster samt förståelsen av det mänskliga psyket. Det kan bli en livsutveckling av en så gudomlig art, att människorna därigenom kan få en så fullkomlig fred och glädje i samlivet, att detta till fullo uppfyller julevangeliets löfte om frid på jorden och åt människorna ett gott behag.

Det är klart att ett sådant tillstånd inte kan komma att existera här på jorden på en gång. Det ska inte ske genom mirakel eller någon som helst form av diktatur eller maktgripande. Det måste ske genom att den enskilda människan upptäcker att hennes värsta och samtidigt enda fiende är den djuriska sidan av hennes eget medvetande.

Från ett föredrag på Martinus Institut. Manuskriptet till föredraget bearbetat av Mogens Møller. Bearbetningen är godkänd av Martinus. Första gången publicerat i Kosmos nr 7/1979.

Översättning: Nils Kalén, 1959. Översättningen är bearbetad av Jan-Erik Luft och ingår i Kosmiska lektioner, tredje upplagan, 2006.

St. 2446. Varför jordens människor inte kan uppleva den verkliga och absoluta freden

Sedd i förhållande till livets egen orubbliga lösning på ödesdaningsprincipen blir människornas nuvarande dagliga levnadsart en enda stor och skriande överträdelse av ödeslagen. Då människorna i största allmänhet återgäldar ont med ont, vrede med vrede, hämnd med hämnd, krig med krig, är det inte så egendomligt att de omöjligt kan uppnå någon verklig fred. De måste, för att få uppleva fred, absolut manifesteras i sitt levnadssätt. Därigenom sår de fred i stället för krig. Man kan inte så krig och av denna sådd skörda fred. Alldeles som man får vete när man sår vete, och råg när man sår råg, så får man även fred när man sår fred, och krig när man sår krig. Denna allt genomsyrande lag är omöjlig att ändra på.

St. 2447. Den kosmiska världsmoralens fundament

Här ser vi alltså, hur långt människorna har kvar, innan de kan manifesteras i sitt levnadssätt som skall skänka dem freden. De saknar således först och främst kunskap om att deras levnadssätt är himmelsskriande felaktigt så länge de fortfarande lever efter moselagen "öga för öga och tand för tand" eller när de bestraffas och hämnas på sin nästa i tro att det är han som bär skulden till deras eventuellt mörka öde. De förstår inte alls att var och en själv är den ende absolut skyldige. Den mänskliga eller de människor som de anser vara skuld till detta deras mörka öde, är endast indirekt skyldiga, i och med att de tjänstgör som medier för utlösningen av deras återvändande mörka karma- eller återgäldningsenergi. Dessa mörka ödesenergi kunde omöjligt komma till utlösning, om det inte funnes människor, i vilka de kunde mottagas och komma till utlösning i form av handling gentemot de människor som utgör deras ursprungliga upphov och som genom sitt sätt att vara har sänt ut dem. Överhuvud taget kan inget väsen få ett öde som det inte självt är det absolut enda upphovet till. Absolut alla levande väsen får exakt de öden som de själva har skapat genom sitt sätt att vara mot allt annat levande. Ett levande väsens absolut enda säkra skydd mot ont öde skapas exakt av det skydd som det självt ger alla andra levande väsen. Detta är fundamentet för den kosmiska världs-

moralen, den moral som vi måste lära känna som Gudomens eget medvetande och genom vilken hela världsalltet upprätthålls.

St. 2448. Det är en urspårning av medvetande att tro att andra väsen än vi själva kan vara de absolut skyldiga till vårt öde

Det är alltså utifrån denna moral som Kristus förkunnar att man skall förlåta sin nästa, icke blott sju gånger dagligen utan sjuttio gånger sju gånger, vilket i verkligheten vill säga att vi skall förlåta vår nästa absolut allting som han gör emot oss. Detta förstår man bättre när man känner till de kosmiska analyser som visar att man själv är absolut skuld till sitt öde, hur mörkt och olyckligt det än må vara. Ett öde kan alltså endast vara verkningarna av ens egen tidigare levnadsart, d.v.s. reaktionerna av handlingar som man själv begått. Om dessa handlingar inte vore begångna, skulle ifrågavarande olyckliga öde vara en total omöjlighet. Det är alltså inte de människor som utlöser det mörka ödet mot oss som är de verkligt skyldiga. De utgör endast naturens, livets eller Gudomens naturliga organ eller redskap, genom vilka de av oss utsända ödesenergierna kan komma till utlösning mot oss själva. Dessa väsen blir just redskap för sådana mörka energier, i samma mån som de står på utvecklingssteg, där detta slag av utlösningar och handlingar är naturliga. Mörka handlingar eller tankeklimat kan naturligtvis inte utlösas av människor som nått fram till det humana eller kärleksfulla tillståndet. Eftersom det öde vi får, vare sig det är ljust eller mörkt, ont eller gott, endast kan uppstå på grund av orsaker som enbart kan ha satts i gång av oss själva, och då det mörka ödet omöjligt kunde ha uppstått, om vi inte hade utlöst orsaken därtill i vårt sätt att vara, skulle det ju vara helt meningslöst och missvisande att söka identifiera något som helst annat väsen som upphov till vårt eget öde. Att bli vred, bitter och hämndgirig på andra väsen, straffa, mörda och dräpa eller lemlästa dem för att de är medier eller Gudomens redskap för utlösningen av vår egen karmaenergi, detta är hundra procentigt felaktigt och leder helt bort från naturens eller livets verkliga mening och därmed från det sinnelag som utgör Guds medvetande eller den helige Ande, det medvetande som gör sin ägare till människan som "Guds avbild".

St. 2449. *Om alla människor hade nått så långt i utveckling, att de helt kan förlåta sin nästa, skulle allt vad krig, hämnd och straff heter vara något omöjligt på jorden*

Innan människorna lärt sig förstå att överhuvud taget ingenting kan drabba dem i deras öde som de inte själva är det absoluta upphovet till och som de alltså ensamma har satt i gång och som inga andra väsen därför kan ha någon skuld i, blir de inte i stånd att inse, hur hela mänskligheten i dag lever på en hundra procentigt falsk moraluppfattning, när denna mänsklighet hämnas, bestraffas och för krig. Denna livsinställning utgör en enda stor ocean för skapande av nya orsaker till mörka öden,

lidanden och olyckor. Om människorna hade lärt sig att förlåta sin nästa – icke blott sju gånger om dagen, utan ända upp till sjuttio gånger sju gånger, vilket är lika med uppfyllandet av livets största bud: Du skall älska din Gud över allting och din nästa som dig själv – då skulle alla krig, all hämnd och bestraffning, all fiendskap och oärlighet, allt bedrägeri och alla sätt att leva högt på sin nästas bekostnad vara något helt omöjligt på jorden. Att förlåta sin nästa för vilket ont han än har gjort mot en, detta är sålunda den korrekta hundra procentiga uppfyllelsen av livets lag. Denna förlåtelse utgör alltså vägen till ljuset, till lyckan och saligheten.

Onsdag

Domedagsepoken och framväxandet av internationalism

Frågor som inspiration:

1. På vilket sätt menar Martinus att förutsägelsen om "domedagen" avspeglar mänsklighetens situation i dag, år 2019?
2. Hur kan Martinus analyser vara till stöd för människor som är rädda för krig och undergång?
3. Varför är enligt Martinus internationalism och demokrati djupast sett synonyma begrepp? Vad innebär sann demokrati?
4. Vilka tecken kan vi se på att internationalism och en sann demokrati håller på att spira fram i världen?
5. Hur beskriver Martinus att jordklotets invigningsprocess hänger samman med människans utveckling mot fred?

Texter från Tredje testamentet:

FÅREN OCH GETTERNA

Förutsägelsen om "domedag"

Det är många människor i våra dagar som under de mycket oroliga förhållanden vi upplever och med utsikt till ännu oroligare tider, mycket gärna vill veta lite mer om framtiden. Det är därför inte ovanligt att människor får sina horoskop ställda eller på annat sätt söker få en förutsägelse om vad framtiden skall föra med sig. Det som de vill veta är i regel endast något privat ödesmässigt. Och det kan ju också i vissa fall ha sin betydelse, om astrologen förutom sin speciella kunskap baserad på studier också besitter intuitiva förmågor och är en så stor psykolog, att han eller hon kan se vem han eller hon har framför sig, och vad vederbörande kan tåla att få veta. Annars kan horoskopet bli till större skada än nytta, och man bör därför, om man vill syssla med denna urgamla vetenskap, gå fram med största varsamhet. Men de jordiska människorna har ju inte bara ett personligt öde eller karma, de befinner sig inom ett stort kollektivt ödesområde, som det är av största betydelse att de får kunskap om. Det finns redan en förutsägelse om detta kollektiva eller gemensamma öde, men då den föreligger i symboliskt bildspråk, har människorna varit benägna att missförstå och vantolka den. Den är känd under nam-

net "domedag". En del tar denna berättelse rent bokstavligt och tror blint på att det på en bestämd dag skall ske exakt det som har skildrats i Bibeln. Men de flesta intellektuella människor skakar på huvudet åt denna gamla berättelse och menar att den inte kan ha något som helst med verkligheten att göra. Förutsägelsen lyder således: "Och inför honom skola församlas alla folk, och han skall skilja dem ifrån varandra, såsom en herde skiljer fåren ifrån getterna. Och fåren skall han ställa på sin högra sida, men getterna på den vänstra sidan. Därefter skall Konungen säga till dem som stå på hans högra sida: 'Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike som är tillrett åt eder från världens begynnelse' Därefter skall han ock säga till dem som stå på hans vänstra sida: 'Gån bort ifrån mig I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar.'"

Den jordiska mänskligheten lever i dag i domedagsepoken

För en modern människa, som inte har förmåga att tro blint på religiösa formler och lärosatser, måste sådana bibelord, som har sin upprinnelse i en orientalisk tanke- och bildvärld, helt naturligt förefalla som fantasi. Men icke desto mindre har denna gamla förutsägelse något med människans verklig-

het av i dag att göra, inte i bokstavlig mening, men som bild och symbol. Det är en berättelse om jordmännisklighetens öde i stora drag inom den period av dess historia, som med rätta kan symboliseras med ordet "domedag". Naturligtvis är "domedagen" inte ett bestämt datum under ett bestämt år; det som kan karakteriseras som "domedag" är den sista delen av den stora tidsepok under vilken kulturen varit baserad på krig. Och den jordiska mänskligheten lever just nu i denna epok, därför kan det ha betydelse för dem av dess enskilda individer, som är andliga forskare, att veta vad det är som håller på att ske omkring dem, och vad de själva kan göra till gagn för helheten i denna världssituation.

Mänsklighetens öde är förutsagt med liknelsen om "fåren" och "getterna"

Vi har i ovan nämnda bibelcitat en stor del av jordmännisklighetens öde koncentrerad i bildlig form. Den berättar om hur mänskligheten efter hand delas i två läger, och det är inte så svårt att se att något sådant just äger rum rakt framför våra ögon. Jordmännisklighetens kultur har under långa tider baserats på och upprätthållits genom krig, alltså med hjälp av krigare eller "dråpare". Denna epok skall inte fortsätta längre än tills mänskligheten delats upp i två stora motsatta grupper. Då har denna epoks "yttersta tider" kommit, då skall den ena gruppen "taga i besittning det rike som är tillrett åt dem från världens begynnelse", medan den andra gruppen skall avlägsnas i eller genom "den eld, som är tillredd åt djävulen och hans änglar". Vi har här mänsklighetens öde framför oss i ett nötskal. Nu är då den stora frågan, vilka som är "fåren" och vilka som är "getterna". Men detta ger den bibliska förutsägelsen i själva verket också en förklaring på. Utåt är världen i dag delad i de två läger som vi kallar "öst" och "väst", och många anser kanske att det är dessa läger som symboliseras som "fåren" och "getterna", och inom varje läger menar man kanske att det är de andra som är "getterna". Men sett i ett kosmiskt perspektiv är bilden en annan, då ser man att det finns "får" och "getter" i båda dessa läger. I den bibliska förutsägelsen sägs det till "fåren", att de skall "taga i besittning det rike, som var tillrett åt dem, före världens begynnelse". Det är alltså inte tal om något av de riken eller kulturer som hittills har existerat, och som kunnat upprätthållas endast

genom krig. Det rike det är fråga om är ett rike baserat på fred, en ny världskultur, som är målet för det utvecklande av liv som genom årmiljoner ägt rum på jordklotet. Men när det skall vara ett fredsrrike, kan det ju inte vara krigarna eller dråparna som skall ta det i besittning. Detta nya världsrrike måste skapas av människor och nationer som är absolut fredsälskande och för vilka diktatur, terror, allmänsnionage och fråntagande av de enskilda individernas rätt till självständigt tänkande är passerade stadier.

Ännu finns det inte någon verklig demokrati på jorden

All diktatur på detta klot är dödsdömd och håller på att gå sin undergång till mötes. Hitlers och Mussolinis slut och det öde som drabbade deras länder, är ett exempel på "den eld, som är tillredd åt djävulen och hans änglar", vilket vill säga dråpare, terrorister och människor som har begär efter att ha makt över andra. Men det är väl inga intellektuella människor av i dag som tror att krigens, gas-kamrarnas och terrorismens så kallade kultur är färdig, därför att Hitler och Mussolini är döda? Det finns alltså många diktaturanhängare som försöker kamouflera sin politik som demokrati, även om den inte har något med verklig demokrati att göra. Just därför att det i så många människors sinnen nu råder en längtan efter en fredens kultur, som är baserad på andlig frihet och lika rätt till livets goda, försöker diktaturanhängarna på alla sätt att kamouflera sin politik och åberopa att den är den enda verkliga demokratin. Men det finns ännu inte någon verklig demokrati på jorden. Det finns en viss spirande början till det som en gång skall bli en sådan demokrati. Det finns som ett verkligt demokratiskt sinne i enskilda jordmänniskors medvetande runt om på hela klotet, och det är dessa människor som karakteriseras som "fåren". Den bibliska förutsägelsen ger också en fingervisning om det sinne eller det psyke som kännetecknar "fåren", och likaså om det som kännetecknar "getterna". Det står att konungen säger till dem som står på hans högra sida, alltså till "fåren": "Ty jag var hungrig, och I gäven mig att äta; jag var törstig, och I gäven mig att dricka, jag var husvill, och I gäven mig härbärge, naken, och I klädden mig, sjuk och i fångelse, och I besökt mig". Men inför detta tal kände inte dessa att det

var till dem det talades. De kände inte att de hade gjort så mycket för konungen. Detta visar oss att deras förhållande till konungen inte var något beräknande eller konstlat, utan en naturlig egenskap, ett självklart sätt att vara, som de själva inte ens hade lagt märke till. De som således hjälper sin nästa, hjälper i verkligheten Gud. Människor som inte först och främst söker sitt eget, som inte önskar ha makt över andra eller tvinga andra att tänka som de själva och som på många sätt tvärtom försöker hjälpa andra, de är denna jords verkliga demokrater, de är "fåren" för vilka ett verkligt människorike, en fredens kultur har varit bestämd innan detta klot hade stelnat från sitt glödande tillstånd och blivit en värld där vegetabiliska och animaliska väsen kunde leva. Den högsta humanistiska inställningen är kännetecknet på "fårens" psyke. Kännetecknet på "getternas" mentalitet är raka motsatsen till detta. Dessa väsen tror att de har "tjänat konungen" i alla avseenden och därför är självskrivna för platsen på den högra sidan. Då han säger: "Ty jag var hungrig, och I gåven mig icke att äta; jag var törstig, och I gåven mig icke att dricka, jag var husvill, och I gåven mig icke härbärge, naken, och I kladden mig icke, sjuk och i fängelse, och I besökten mig icke", svarar de: "När sågo vi dig hungrig eller törstig eller husvill eller naken eller sjuk eller i fängelse och tjänade dig icke?" Och konungen svarar: "Vadhelst I icke haven gjort mot en av dessa minsta, det haven I heller ej gjort mot mig". Dessa människor har alla varit självrättfärdiga. Vad de anser sig ha uträttat av gott, har de gjort för att man skulle kunna se hur goda de var, eller för vinnings skull, eller av andra själviska orsaker. De har haft fred på läpparna, men krig i hjärtat och deras medmänniskor har endast varit av intresse för dem som medel de kunde använda till egen fördel, annars var de ingenting värda, och deras väl och ve intresserade dem inte.

Genom att jordmänniskorna får skörda den säd de har sått i tidigare liv, rensas deras psyke

Vi måste förstå att "domedagen" är en tidsperiod, under vilken ett slags utrensning av psyket äger rum. Genom en rad inkarnationer på detta klot får de jordiska människorna skörda vad de med sina tankar och handlingar har sått i tidigare liv. Därmed ändras psyket. Det blir handlingar som människorna inte nännas utföra, därför att deras samvete förbjuder

dem det. Men vad är då deras samvete? Det är den tankegång som är resultatet av många lidandeserfarenheter från tidigare inkarnationer. Även om de inte kan minnas vad de då har upplevt, har upplevelserna etsat sig fast i deras psyke som en mer eller mindre medveten farofantasi och erfarenhetsskapelse, så att de inte bara inte kan nännas vara orsak till andras lidanden, utan också försöker, där det är möjligt, att avlägsna lidandena och skapa bättre livsmöjligheter för sina medmänniskor. Det vill alltså säga att de jordmänniskor, som i dag representerar det som i den gamla förutsägelsen har karakteriserats som "fåren", har blivit sådana genom de erfarenheter de fått av att skörda den säd de tidigare har sått som "getter". Under den del av domedagsperioden som hittills gått, har de förvandlat sitt medvetande och de längtar efter en kultur som verkligen är baserad på fred och nästakärlek, en kultur där människans skaparförmåga och arbetsförmåga är värdet och inte gods eller guld, och där den i Bibeln omtalade "konungen" regerar, vilket vill säga att det rena mänskliga medvetandet, som är invigt och ett med Fadern, manifesterar sig i de enskilda människorna till gagn för helheten.

De människor som är demokrater till sinnet kommer att skapa en verklig fredens värld på jorden

När människor i dag helt naturligt är intresserade av sitt framtida öde, bör de tänka på att de själva skapar det med sin tankegång och sitt sätt att vara. Under de kommande århundradena kommer det att skapas en verklig fredens värld på detta klot, en värld där konst och vetenskap skall blomstra till gagn för hela mänskligheten. Det blir de människor som är demokrater till sinnet som skall skapa denna värld. Men vad kommer då att hända med de människor som inom denna tidrymd inte förmår förvandla sitt "getmedvetande"? Dels kommer de att råka ut för förfärliga saker i det ragnarök som ett kommande krig skall bli. Och därefter kommer de inte längre att inkarnera på detta klot, utan på ett klot i universum där deras speciella medvetande och organismskapelse kan passa in i helheten. Men då deras medvetande är ett krigarmedvetande som sår "eld och svavel", blir det ett ganska primitivt klot där de måste uppleva "gråt och tandagnisslan". Men också dessa

väsen kommer naturligtvis en gång att nå fram till att utveckla ett samvete som kan karakteriseras som "fårens" medvetande, och då kommer de att befordra en högre utveckling på det klotet, eftersom inget väsen någonsin går förlorat eller döms till evig pina.

Många människor går och är rädda för ett kommande krig, men jag måste understryka att det inte finns någon anledning att ängslas för någon som helst form av krig, om man arbetar på att avlägsna kriget från sin egen domän. Om man med sina tankar och handlingar försöker skapa fred och förståelse i den atmosfär som omger en, arbetar man för hela mänsklighetens framtid, för en ny världskultur, där allas största glädje och lust är att leva för att tjäna alla.

Från ett föredrag på Martinus Institut, söndag den 14 september 1947. Bearbetat av Mogens Møller. Bearbetningen godkänd av Martinus. Senast publicerad i Kosmos 1/1989.

Översättning: Mona Rehn.

STORKURSEN

489. Domens dag är en utvecklingsepok

I Bibeln står det om "den yttersta tiden", och det är denna yttersta tid vi lever i. Den kallas också domens dag, och vi lever alltså i denna domedag. Domens dag är inte en dag som kommer det och det datumet, utan det är en utvecklingsepok, en tidsrymd, inom vilken klarläggandet av vad som är ont, och vad som är gott, kommer att fullbordas. Det är just det som nu i hög grad är under utveckling för människorna. Vi ser att de stora världsreligionerna, som har fört människorna ett stycke framåt i humanitet, håller på att bli mer och mer avfolkade.

Religionerna har inte varit avsedda, och har inte haft till uppgift, att föra världen fram till dess fullkomliga stadium. Det krävs något helt annat för att föra mänskligheten fram till fullkomligheten, fram till att uppleva det som Kristus kallar "den nya himlen och den nya jorden". Nu måste man förstå, att det inte är fråga om ett nytt klot, och det är inte en ny himmel som ska komma. Vi lever mitt i himlen i detta ögonblick, lika mycket som vi någonsin över huvud taget kan komma att uppleva det. Med den nya himlen menas vårt andliga tillstånd, vårt medvetande, vår kunskap om själva livet.

490. Guds medvetande och Guds väsen

I Bibeln talar man om andliga världar, himlen, himmelriket osv. Det är inte själva himlen, för det är ju världsrymden, utan det är själva Guds väsen, den heliga anden, Guds medvetande, som världsalltet avslöjar, och som världsalltet överallt söker utveckla de levande väsendena fram till. Detta är alltså himlen. Den nya jorden är det uppträdande som väsendena kommer att utlösa, när de blir medvetna i Guds medvetande. Detta nya sätt att vara måste bli något helt annat än det nuvarande, det måste bli mer fullkomligt. Det kommer att bli så fullkomligt, att det blir fullständigt i kontakt med Guds väsen.

Vad är nu Guds väsen? Kan verkligen en människa veta något om det? Jo, det kan man veta mycket om, eftersom hela världsalltet är planerat för att berätta för människorna om detta Guds väsen och framträdande. Vi ser att ett framträdande är utlösning av tankar, medvetande, önskningar, begär, skapelse. Det ser vi också att naturen utlöser. Och vi ser att naturen utlöser sina skapelseprocesser enligt allra högsta fullkomlighet, vetande och kunskande. Naturens skapelseprocesser är uttryck för den allra högsta kraftutlösning. Därför är det inte svårt att lära känna Guds väsen när man iakttar naturen, och det är denna iakttagelse och det vetande detta ger, som kommer att avlösa världsreligionerna.

Världsreligionerna är beräknade att föra människorna framåt inom ett bestämt utvecklingssteg eller en bestämd utvecklingsepok. Med sin nuvarande struktur kan de endast föra mänskligheten ett stycke framåt. I dag ser vi att religionerna är i upplösning. De får inte fler och fler anhängare, utan blir i stället mer och mer avfolkade. Människorna står ju inte stilla, livet står inte stilla. Människorna utvecklar sig vidare och vidare, och genom denna utveckling tillägnar de sig något som de inte hade särskilt mycket av på det stadium, där religionerna blev givna. Sedan dess har de utvecklat sin intelligens, sina intellektuella förmågor och en hel del humanitet.

491. Utvecklingen medför att världen blir mer och mer internationell

Människorna kan kanske mycket väl sägas vara grymma. De utlöser mord, dråp och krig, sorg och bekymmer för varandra. Dock sker det inte under samma förutsättningar

som i gångna tider. Då var det rent av en sport, då var det gudsdyrkan att övervinna de andra eller ännu hellre dräpa dem. Så är det inte i dag. Den brutalitet och det krigstillstånd som människorna utlöser i dag, har uppstått av helt andra orsaker. Det har uppstått därför att människorna inte känner till någon bättre utväg. De är helt klara över att det är en obehaglig utväg att föra krig, och vi ser att det uppstår många tendenser. Det finns en hel del krafter som arbetar i riktning mot att få kriggen avskaffade. De framträder på många olika sätt. Vi ser att det uppstår fredsföreningar, fredsförbund, Nationernas förbund, Förenta nationerna, Unesco osv. De arbetar ju tillsammans i riktning mot att vara internationella.

Livet blir mer internationellt, varken människor eller stater kan isolera sig. Det är mycket viktigt att de enskilda staterna får förbindelse med andra stater, för innanför deras eget område har de i regel inte allt det som krävs för att kunna uppleva ett fullkomligt liv. Det är en livsbetingelse att införa vissa produkter från andra länder, och dessa andra länder behöver också produkter som de kanske inte har själva. Det blir alltså en ömsesidig utväxling som vi kallar affärsvärlden, handelsvärlden, import och export. Detta tillstånd eller denna princip är också internationell. En gång i tiden kunde länderna mycket väl tillgodose sig själva. Då var man tvungen att själv tillverka sina kläder och de varor man skulle använda. Så är det inte längre, och därför är det ju en väldig katastrof när det blir krig mellan länderna. Gränserna stängs, och man upplever att bristen på varor blir helt fruktansvärd.

Folken i världen har redan börjat bli ett folk och börjat leva på en gemensamhetsprincip. Denna princip underminerar alla de principer som var ideal i forna tiders politik. Till exempel blir nationalismen underminerad av denna princip. Nationalismen har varit högt lovprisad, och det finns självklart många som ännu dyrkar den, liksom många dyrkar de gamla religionerna och dogmerna. Men detta att dyrka nationalismen har efter hand blivit skriande emot utvecklingens gång, emot livets mening. Den tiden är förbi då nationalismen var livets mening – nu degenererar nationalismen. Vi ser också hur det uppstår möjligheter för människorna att kunna resa runt på jorden och besöka andra länder. Det

är inte längre så besvärligt att resa, det tar ingen tid att komma runt klotet jämfört med tidigare, och därmed växer intresset, längtan och lusten att komma ut. Denna tendens kommer också att göra sig gällande i förhållandet till språket.

492. Nationella och internationella språk.

Esperanto

I Bibeln kan vi läsa, att en gång i tiden var det rent av nödvändigt att språken blev olika. [Babelstornet.] De få människor som fanns på jorden den gången, hade en tendens att samlas och sluta sig samman, och då blev den övriga världen avfolkad. Språket blev inte plötsligt omgjort, men själva utvecklingen har fått människorna att sprida sig. Efter hand som de kom att leva i särskilda grupper skilda från andra grupper, fick de sina egna erfarenheter och idéer, sitt eget uttryckssätt och sitt eget språk. På så vis uppstod en mängd olika språk, och det ledde ju fram till att nationalismen stärktes.

Men för många människor är det nu en olägenhet att inte kunna främmande språk, och de måste i hög grad ta hjälp av de stora och mest utbredda nationella språken. Men det räcker inte. Vi ser att det finns tendenser till att utveckla andra språk som inte är nationella, utan internationella.

Vi har sett en idealist skapa ett världsspråk, esperanto, som kommer att spela en utomordentligt stor roll, eftersom det är skapat enligt de gudomliga principerna, eftersom det är logiskt, och eftersom det är lätt att lära. Detta är också något som visar på att det ska komma en annan tillvaro.

493. Med kärleken till nästan börjar ett nytt ljus genomtränga världen

Ännu finns det nationella kvar, detta att länderna har sin egen regering, och att de har sin egen självbestämmanderätt osv. Religionen har för länge sedan lärt oss att vi inte kan leva på det sättet för oss själva. Vi ska lära oss att älska vår nästa. "Den som har två klädnader ska dela med sig till den som ingen har", sade Kristus, som just var Guds avbild, var i Guds medvetande, i det medvetande som ska komma att gälla. Det heter också: "Var och en är sin nästa närmast", och när man ska älska sin nästa som sig själv, kan det ju inte ges ett högre mål. Detta är alltså lagen, och det finns ingen möjlighet att komma förbi den. Även

om det naturligtvis för vissa människor inte är med stor glädje, så går det likväl i den riktningen.

En mängd tvångsåtgärder betingas ju av att vi ska hjälpa vår nästa. Vad är skatteprincipen för något? Är det inte pengar som ska betalas för att de ska bli till hjälp för vår nästa? För dessa pengar skapas det behagliga och goda förhållanden i landet, det byggs till exempel vägar, skolor, läroanstalter, äldreboenden, och det ges sjukersättning osv. Dessa pengar är alltså inte enbart för en själv, utan också för ens nästa. När man börjar iaktta det från den ena sidan till den andra, är det inte svårt att se att allt det gamla är i upplösning. Allt det som gällde tidigare, som var orubbligt fastställt, som måste vara det högsta idealet, är under upplösning, och nya principer kommer till synes här och där. Ett väldigt ljus börjar genomtränga världen.

494. *Jordklotet är ett levande väsen på väg mot kosmiskt medvetande*

För några år sedan började en väldig förstärkning av en kosmisk utlösning från ett solsystem i Vintergatans centrum. Genom denna kosmiska utlösning sändes strålar in över jorden, och det är dessa strålar som betingar att utvecklingen går så fort, ja, så fantastiskt fort, eftersom klotet med denna strålning har kommit in i sin egen förvandling till den stora invigningen.

Klotet är ett levande väsen liksom människan, och det går igenom samma riken i spiralkretsloppet och uppnår likaså att gå från ofullkomlighet fram till den fullkomlighet där det upplever den stora födelsen, får gudsmedvetande eller kristusmedvetande. Det är just den epoken vi lever i. Att jorden ska uppleva den stora invigningen, är inte något som sker under samma tidsrymd som en människa upplever det. En människa kan uppleva sin invigning på minuter, sekunder osv. Men minuter och sekunder för jordklotet betyder århundraden, årtusenden för oss. Därför har jag kunnat se att jorden har cirka tretusen år kvar ännu, innan den är färdig. Det är inte exakt på datumet och klockslaget, men det är det tidsområde som jag måste beteckna det med.

Vid den tiden kommer jordklotet att behärskas av invigda väsen, och de övriga väsendena i världen, de som i dag är naturmänniskor, kommer att ha nått upp till ett

stadium som ligger långt över det stadium de högst utvecklade inom allmänheten i dag representerar. Och då kommer det att vara en enad värld. Det kommer att vara en gemensam regering, och alla länder kommer att förenas till ett, vara ett folk och ha en religion. Denna enda religiositet är den absoluta sanningen, fullständigt avklarad som vetenskap. Den bygger inte på förmodanden eller hypoteser som har blivit till gamla dogmer. Tidigare skulle man lyda auktoriteterna och tro det de sade, men så kommer det inte längre att vara. Vi har ju sett hur vetenskapen vänjer människorna vid att inte tro på föreställningar och det andra säger, utan uppmanar dem att räkna med fakta. Det de kan väga, mäta och dokumentera, är ju lagen inom vetenskapen.

495. *Vetenskapens sammansmältning med den andliga vetenskapens färdiga kosmiska analyser*

Tills vidare arbetar vetenskapen med den materiella materien, och den är ännu inte inställd på att arbeta med de högre andliga materierna, men det kommer snart. Vi ser ju att de främsta forskarna inom vetenskapen har kommit fram till ett område, där de är klara över att de varken kan mäta eller väga, och att de är tvungna att skapa en ny terminologi för de realiteter som de har kommit fram till. Det kan inte uttryckas genom de ting som kan vägas och mätas. De har kommit till realiteter som verkar så snabbt, som är i så stark rörelse, som är så mikroskopiska, att de ting som de ska mäta ändrar sig på sekunder, på bråkdelar av sekunder. Det är något helt annat än då de började mäta. De kan inte följa med i den förvandling som sker.

Det visar att vi ska nå fram till att upphöra att se världsalltet med hjälp av kikare eller genom att väga och mäta. Vi har i oss inbyggda förmågor och organ som ska utvecklas så väldigt, att vi överallt ser med våra egna sinnen. Det andra är som kryckor, stöttor eller rullatorer, till dess att synen är utvecklad. Vi ser att denna nya syn, denna vetenskap, växer fram, och vi ser att vetenskapen har blivit hjälpt – utan att själv veta om det. Samtidigt som vetenskapen arbetar intensivt för att finna lösningar på de materiella gåtorna och kunna behärska den materiella materien, har det nämligen kommit ett nytt, mycket stort vetande, genom att Gud skänkte

världen en vetenskap i form av färdiga kosmiska analyser, så att hela världsalltet kan iakttas genom logiskt tänkande. Det är tillgängligt för människor nu, utan att de behöver ha kosmiskt medvetande. Det har gjorts tillgängligt, såsom vi har sett på symbolerna.

Man kan alltså utveckla sig själv till att kunna tänka igenom det hela. Man kan utveckla sig till att se om det är riktigt eller felaktigt. Det finns i världen nu. Det är bara en tunn, slöjliknande hinna mellan denna nya världsbild och den världsbild som vetenskapen har kommit fram till. En dag dras slöjan åt sidan, och då smälter de samman. Den

dagen kommer.

Vad sker då, när den dagen kommer? Då sker detta att man börjar inrätta sig eller ställa in sig på forskning i sättet att vara. Då börjar man upptäcka att tankearter inte är något likgiltigt. Man börjar upptäcka att tankearter är kemikalier. Det är krafter som kan skapa sjukdom och nöd och lidande, och det är krafter som kan skapa ett mycket stort välbefinnande, som kan skapa mycket stor lycka, hälsa och glädje för människorna. Och redan nu har vi möjlighet att bevittna dessa analyser och vara med i allt detta.

Torsdag

Ödesskapande, polförvandlingen och vägen till freden

Frågor som inspiration:

1. Vad kan vi ha för nytta av Martinus analyser av antipati, mental frånstötning och tilldragning för att uppnå fred i vår vardag?
2. Vilka effekter kan överdimensionerad känsla få i vår relation till andra människor eller materiella värden?
3. Hur kan vi i praktiken förhålla oss till Martinus uttalande om att "Orsaken till all upplevelse av vår ofrid finns absolut endast i vårt eget inre"?
4. Vad är det som gör att polförvandlingsprocessen leder till att människan till slut lämnar Mose-kulturen till förmån för Kristus-kulturen?
5. Vad kännetecknar sann Kristusmentalitet och varför kräver den en så lång utvecklingsperiod för att kunna förverkligas?

Texter från Tredje testamentet:

VÄGEN TILL FREDEN

25.1 Antipatin eller orsaken till den dräpande principens utlösning i jordmänniskans väsen

Så länge den jordiska människan ännu inte fullt ut är ett invigt eller färdigutvecklat väsen, är det primära fundamentet för hennes handel och vandel i motsvarande grad tyngdenergi inkapslad i ointellektuell känsla och ett svagt inslag av instinkt. Enligt Livets Bog är tyngdenergi detsamma som eld, och känsla detsamma som köld. I ett levande väsens organism är dessa kosmiska energier förenade i en balans mellan dessa två ytterligheter i form av organismens normaltemperatur. I det oinvigda väsendets mentalitet ger nämnda grundenergier sig till känna i form av varierande överbalans till förmån för den ena eller den andra av dessa energier. Denna överbalans präglar då i den givna situationen hela väsendets viljeyttring och den åtföljande manifestationen i tanke och handling. När tyngdenergin är i överbalans och därmed behärskar känslenergin, präglas väsendets vilja av en mer eller mindre obehärskad antipati, som i sin tur alltefter tyngdenergens övervikt i förhållande till känslan tar sig uttryck i vrede, hetsighet och de åtföljande hämndeakterna, slagsmål, dråp och lemlästning. Det är detta tillstånd som permanent

existerar hos rovdjuret och sätter det i stånd att övermanna och dräpa sitt offer. Och det är samma tillstånd som hos den ofullkomliga människan skapar all fiendskap och i sin mest dominerande kulmination kommer till utlösning i form av mänsklighetens inbördes krig eller "allas krig mot alla". All fiendskap, varje hämndeakt, ja, allt som hos människan är en motsats till nästankärlekens stora bud: "Du skall älska din nästa som dig själv", utlöses av tyngdenergens överbalans hos väsendena. Det är denna tyngdenergens överbalans eller överdimension i förhållande till känslan hos väsendet som är den sanna och innersta orsaken till utlösningen av den dräpande principen i dess manifestation och uppträdande.

25.2 Mental frånstötning och tilldragning

När tyngdenergin däremot kommer i underbalans och känslenergin är i överbalans eller framträder överdimensionerad i förhållande till tyngdenergin, råkar väsendet i en motsatt affekt. Medan överdimensionerad tyngdenergi skapade väsendets antipati, skapar den överdimensionerade känslenergin på motsvarande sätt väsendets sympati. Och den ännu ej färdiga människans dagliga samliv med medväsen och omgivning blir en variation eller skiftande utlösning av antipati och

sympati. Antipati och sympati är i sin tur detsamma som mental frånstötning respektive tilldragning.

25.3 Överdimensionerad känsla skapar förälskelse

Medan frånstötningen tar sig uttryck i bitterhet, vrede, förföljelse, baktaleri och på det hela taget allt som kan ödelägga och skada föremålet för vederbörande väsens antipati, åstadkommer tilldragningen däremot en överdriven sympati, ett slags kärlek som i verkligheten inte är någon kärlek, utan ett medel, en vanemässig metod, genom vilken man får vissa egoistiska begär uppfyllda. Denna oäkta sympati eller kärlek känns igen på att om de egoistiska begär som den inriktas på inte längre kan uppnås, till exempel genom att denna sympati inte längre påverkar det väsen den riktas emot eftersom vederbörande är mätt på denna sympati och har fått dragning till andra väsen, andra intressen, då kommer sympatins upphov plötsligt att ändra sin inställning till antipati och genom vrede och våldshandlingar söka uppnå vad han eller hon förut uppnådde med sin sympati. Det är samma princip vi ser kulminera vid ett väsens förälskelse i ett annat väsen. Denna förälskelse är också en fullständigt överdriven sympati, utlöst och buren av begäret att äga objektet för förälskelsen, i samliv med vilket väsen upphovet till förälskelsen finner ett nästan livsbetingande behag. Om detta behag är ömsesidigt mellan parterna, upplever dessa därigenom parningsdriftens kulmination av välbehag eller livslycka. Men om detta välbehag dör bort hos den ena av parterna, i och med att detta väsen börjar finna större behag i, och därmed kommer att känna större sympati för, ett annat väsen, kommer den ännu förälskade parten att börja ge uttryck för den antipati och vrede mot rivalen som vi kallar svartsjuka. Och mot objektet för sin förälskelse kommer samma väsen i värsta fall, eller om inte någon mildare form är tillräcklig, att bruka våld, ja, man har ju exempel på att en sådan svartsjuk älskare rent av har mördat objektet för sin förälskelse.

Men det är ju samma slags "kärlek" vi bevittnar i det dagliga livets sympatier. Det är likaså i de flesta fall endast metoder, genom vilka man har eller kan skönja kommande fördelar. Sådana sympatier är alltså i verklig-

heten endast ett utslag av samma princip som förälskelsen. Det är bara den skillnaden att vid en vanlig förälskelse önskar man para sig med ett annat väsen, medan man vid den allmänna sympatiutlösningen till andra väsen i det dagliga livet önskar "para sig" med (bli ägare till) saker och ting, som kan betyda stora, fördelaktiga, materiella förmåner eller fördelar. I själva verket är all denna egoistiska sympati detsamma som "fjäsk". Vill inte de flesta människor gärna utöva hela sin charm och göra mycket för ett väsen som har en betydande ställning, och som man vet har makt att hjälpa en fram till en bättre ställning, en högre position i samhället eller till uppfyllelsen av andra av ens önskedrömmar? Låt en man komma in i en stor affär, iklädd en tarvlig kostym, så att personalen tror att han är en nolla socialt eller samhällsmässigt sett. Han kommer då säkert av betjäningens eller expediternas kalla och motsträviga inställning till honom att inse, att här kan han inte vänta sig någon sympati, ja, kanske inte ens vanlig hövlighet. Här möter han bara mental köld. Låt samme man en timme senare elegant och klädd efter senaste och dyraste mode köra fram till affärens ingång i en av de modernaste och dyrbaraste lyxbilarna med privatchaufför. Då är det inte längre de mer underordnade expediterna som tar emot. Nej, här är det avdelningschefer och underdirektörer som visar upp sin största charm och välvilja för att behaga "den store mannen". Att komma i gunst hos honom, kan kanske betyda mycket i ens karriär och position. Alltså visar man inför den store mannen ett mentalt uttryck, som i princip är detsamma som det man visar genom en förälskelse, vilken i själva verket i sin innersta analys endast utgör en högre form av "inställsamhet". För "den store mannen" lägger man alltså i dagen ett mycket energiskt, inställsamt kryperi. Man hoppas därmed att en eller annan av ens önskedrömmar kan gå i uppfyllelse genom honom. Men om nu den "förnäme mannen" mycket gärna tar emot dessa väsens stora välvillighet men inte ger så mycket som ett enda litet vänligt tack eller en lite mer handgriplig uppskattning i gengäld, vad sker då? Jo, då har förälskelsen snart gått samma väg som all inställsamhet, den har övergått till antipati och utlöser allsköns uttryck, som i värsta fall är av en sådan natur att de är mer eller mindre olämpliga att återge här.

Det bör dock anmärkas att det bland en sådan personal naturligtvis kan finnas personer som utgör undantag från regeln och således är mer mogna, mer andligt vuxna, och därför börjar få samma sympati, ja, stundom en större sympati för den fattige än för den rike mannen. Men det är inte utifrån undantagen man skapar en analys; den måste skapas utifrån det allmängiltiga.

25.4 Den djuriska människan eller lösningen på sfinxens gåta

Vi ser således att egoismen här är närvarande i alla dessa former av sympatier. Denna form av sympatiutlösning har alltså inte något med den verkliga, osjälviska och intellektuella sympatin att göra, som är detsamma som absolut kärlek. Den är i stället endast ett led i det ofullkomliga väsendets självbevarelse-drift. Det är sådana själviska eller egoistiska drifter som kännetecknar rent djurmedvetande, medan alla de osjälviska drifterna i människan kännetecknar den renodlade människan. Det innebär alltså att det område som i människans mentalitet befördrar egoism eller själviskhet är djuriskt, och det område i mentaliteten som befördrar osjälviskhet är mänskligt. Liksom den jordiska människan kroppsligt sett är ett "däggdjur", så är hon också på grund av det i hennes mentalitet framträdande djuriska området ett djur i fråga om medvetandet. Den oinvidga människan är således i någon mån "djur" och i någon mån "människa". Hennes manifestation eller sätt att vara måste därför också i motsvarande grad vara djuriskt och mänskligt. Det är detta som är lösningen på sfinxens gåta.

25.5 Vad som borde vara varje regerings och varje politiskt partis största uppgift

Borde inte den största uppgiften för såväl varje regering eller myndighet som varje politiskt parti vara att befordra en vetenskap som gör det till en självklarhet för varje väsen, vilka omätliga privata och offentliga värden det skulle medföra att få den övertron avlägsnad hos den annars så intellektuellt eller materiellt vetenskapligt utvecklade människan, att andra väsen är hennes fiender, och att hon måste bekämpa dessa väsen med vapen, mord, dråp och ödeläggelse? Genom avlägsnandet av denna övertro kommer man att inse att det enda onda som existerar, finns

inom varje enskild, oinvidg människas eget mentala område. Genom detta onda blir människan sin egen dödsfiende. I absolut mening har människan inte något som helst fientligt område i hela det stora universum. Allt är till för att tjäna det levande väsendet. I verkligheten finns det absolut ingen annan väg till den av hela mänskligheten så starkt eftersträvade *bestående freden på jorden* än just genom vetenskapen om det djuriska hos människan och det åtföljande befordrandet av detta djuriska områdes undergång i ens eget inre, i ens egen mentalitet, i ens egen hjärna, hjärta, kött och blod. Orsaken till all upplevelse av vår ofred finns absolut endast i vårt eget inre, absolut inte i våra medväsens inre. Där finns enbart orsaken till dessa väsens upplevelse av ofred. Vi kan därför aldrig i någon som helst situation bekämpa kriget och därmed skapa fred i vårt eget sinne genom att förfölja och nedkämpa andra väsen.

Skrivet som artikel till Kosmos nr 5 och 6/1952.

DEN NYA KULTUREN

4. Upplevelsen av mörkret skapar medvetande

Människorna är ännu inte helt som Guds avbild, som är allkärlekens sätt att vara, som ger kosmiskt medvetande. För att kunna skapas till Guds avbild måste de lära känna motsatsen och uppleva mörkret.

Den fysiska tillvaron är inte den färdiga tillvaron. Vi lever i själva verket inte alls på det fysiska planet, där det endast är rörelse. Men rörelserna är logiska, de utgår från det levande något i oss. Vi är på det andliga planet och inte på det fysiska, och därför existerar inte heller "döden". På det fysiska planet, där Gud formar människan, upplever vi "döden". Där kan vi "äta av kunskapens träd", som utgörs av det dagliga livet från morgon till kväll där vi gör alla våra erfarenheter på både gott och ont. Det utvecklar oss och vi blir klokare och klokare, och vi får förmåga "att känna skillnad på gott och ont liksom Gud själv".

I början av spiralkretsloppet har det levande väsendet inget medvetande utöver ett salighetsbringande minnestillstånd, och det ska då till att lära sig att kunna leva livet. I djurriket är organismen ett krigsredskap, djuren är byggda för att kunna angripa och

försvara sig, och djurriket är en enda stor krigsskådeplats. Djuren har ingen fri vilja, men däremot en självbevarelsedrift som bjuder dem att kämpa för att upprätthålla sina kroppar. Därmed kommer djuren att lära känna mörkret, och det utvecklar medvetandet.

På apstadiet börjar väsendet få en upprätt gång, frambenen eller händerna frigörs bland annat för att kunna göra krigsredskap. Människorna har blivit mycket skickliga i att åstadkomma dessa krigsredskap, de har lyckats skaffa försvarskrafter som är miljoner gånger större än nödvändigt. Men det är något som skulle fram, för att de skulle kunna uppleva kulminationen av mörkret. Hur skulle de få erfarenheter om en bättre tillvaro, om de inte fick lov att pröva allting?

5. Jaget och ödeslagen. Världsalltets logik

Det finns ingen som helst fast punkt utanför de levande väsendena. Det finns berg och hårda ting, men det är bara förtätade energier, förtätade vibrationer, det är inte fasta punkter. Den enda fasta punkt från vilken all energi utgår, är jaget. Jaget eller den fasta punkten är en evig realitet, som är utan förklaring. Det enda man kan säga om det är, att "det är ett något som är". Varje energiutveckling, rörelse eller handling utgår från denna fasta punkt och kommer tillbaka igen. Man är således själv orsaken till sitt öde.

Det ska andra väsen till för att utlösa eller vara redskap för detta öde, och det gäller såväl för det goda ödet som för det onda. De som kommer med det goda ödet är våra vänner. Våra så kallade fiender är i själva verket inte våra fiender, det är väsen som kommer i beröring med vår aura för att utlösa vårt öde. Eftersom de inte är orsak till vårt öde är det ingen mening med att bli arg på dem, i stället borde vi nästan vara tacksamma gentemot dem. Det gäller nämligen att börja förstå att det är ens eget som kommer tillbaka, att det är Gud som visar oss vad vi har gjort fel.

Och våra fiender då, som kommer med karman? Ja, de skapar karma åt sig själva genom att ge andra karma. Det är samma princip som gör sig gällande hela vägen. Det finns ingen som kan lida orätt, och ingen som kan göra orätt.

Om något orätt kunde ske skulle hela världsalltet vara i olag. Ja, med en sådan oregelbundenhet skulle det inte vara något världsallt.

6. Äktenskapets och förälskelseförmågans degeneration

Människorna förvandlas och de har varit under skapelse ända nerifrån minerallivsenheterna. Det styrande i skapandet av människan genom många liv har varit äktenskapet och parningsdriften. Genom årtusenden, ja, under hela mänsklighetens historia så att säga har det varit den fasta punkten, att man och kvinna passade ihop och levde tillsammans med sina barn. Men nu håller något på att hända, äktenskapet är inte längre den fasta punkt som det har varit. Vi ser att många unga människor inte gifter sig, de flyttar ihop och lever i så kallade "papperslösa äktenskap", därför att förälskelseförmågan eller den kraft i dem som resulterade i att de gifte sig, har degenererat enormt mycket. Förr i tiden kunde förälskelsen hålla hela livet. Det kunde till och med gå så illa att om den ena partnern gick bort i förtid, kunde den andra partnern nästan bli sinnessjuk. Så är det inte i dag när förälskelsen endast varar under mycket kort tid, och sedan blir de förälskade i en ny osv. Sett på det viset är det ingen urspårning. Förälskelseförmågans degeneration är ett led i den utveckling där människan håller på att omskapas till att bli som Guds avbild.

7. Lidandena befordrar att allkärleken växer

Människorna kan endast få det öde som de själva har skapat, och därmed utvecklas de och lär sig vad de ska göra och vad de inte ska göra. Kärleken växer. De lär sig att förlåta mer och mer och växer ifrån äktenskapet. För närvarande dominerar den äktenskapliga kärleken i sagor och tidningar, men den är ingenting annat än en hormondriven sympati och därför kan även djuren ha den. Allkärleken kan endast bli till genom alla de självupplevda lidandena. Det ena lidandet efter det andra skapar en medkänsla och en förmåga till medlidande hos oss. Om man till exempel själv en gång har brutit ett ben, är det mycket lätt att förstå de smärtor som en annan människa har när hon bryter benet. Om man har dött av ett förfärligt lidande på grund av cancer, är det också lätt att sätta sig in i en annan människas lidanden. På det sättet utvecklas vi humant.

8. Skapandet av människan till Guds avbild i kraft av polutvecklingen

Vi är nu inne i en situation när moralen är

mycket uppluckrad, det är omoral på nästan alla områden. Det är för att man ska lära sig hur man inte ska leva, och hur man ska leva för att vara till glädje och välsignelse för varandra.

Äktenskapet degenererar och många människor har levt ut äktenskapet. Men det är fortfarande många människor som inte är färdiga med äktenskapet, de önskar ett gammaldags äktenskap. Det måste naturligtvis dö av sig självt. Meningen med unga människor, som inte gifter sig, är att de genom "polutvecklingen" ska nå fram till att bli fria väsen.

Varje levande väsen har en feminin pol och en maskulin pol. Hos några väsen är den maskulina polen dominerande, och det är hanväsen. Hos andra är den feminina polen dominerande, och det är honväsen. Dessa två kön har skapats för att leva tillsammans i äktenskap.

"Den ordinära polen", som är den maskulina i mannen och den feminina i kvinnan, tillvaratar alla intressen som har med äktenskapet att göra, dvs. make/maka, avkomma, föda, bostad, kläder osv. "Den motsatta polen" står för allt som inte har med äktenskapet att göra. Det är all den kunskap, all den intellektualitet och alla de många, många olika intressen som människorna har. Det är den motsatta polen som ska göra dem till "människan som Guds avbild".

9. Trohet i äktenskapet

När man nu får lära sig att äktenskapet är något som upphör, betyder inte det att man plötsligt kan vara otrogen och lämna sitt äktenskap. Livet fordrar att man är ärlig och håller sitt löfte. Många människor känner sig redan bundna i äktenskapet, men man kan inte använda mina polanalyser som ursäkt för att lämna sitt äktenskap. Man kan inte utan vidare gå ifrån den andra partnern, man måste ha en viss ordning inbördes. Det är fel att tro att man kan leva utsvävande och narra andra, men det får man också lära sig. Det är inte något som jag ska kritisera, för min del får folk naturligtvis vara som de vill och göra som de vill.

Men nu när äktenskapet är i upplösning är det på tiden att dessa analyser manifesteras.

10. Den sexuella förvandlingen

Men det är ytterligare en mening med den

motsatta polen, utöver detta att människan ska bli intellektuell och växa ifrån äktenskapet. Den gör också att människan får intresse och sympati för sitt eget kön. Det har varit något som människorna haft mycket svårt att förstå, och många människor kan i dag inte förstå det. Vad är det som gör att människan kommer att tycka om sitt eget kön? Jo, mannen börjar bli medveten i sin motsatta eller feminina pol och den är inte intresserad av det feminina, utan av det maskulina. På samma sätt börjar kvinnan bli medveten i sin maskulina pol, som är intresserad av det feminina. Därför kommer man att älska sitt eget kön.

Men det är klart att något som är i sin första början inte kan vara fullkomligt. Det finns många utsvävningar och urspårningar, och det har varit förföljt och förbjudet av polisen. Mose säger till och med: "Om en man ligger med en annan man, liksom en man ligger med en kvinna, så är han hemfallen åt döden." Mose var mycket starkt emot det, men nu håller det på att börja bli fritt. Folk börjar förstå att detta att älska sitt eget kön inte bara är en vana eller böjelse, utan det är ett reellt tillstånd som människan växer fram till.

11. Den homosexuella eller dubbelpoliga människan

Efter hand som människan kommer igenom mörkret, blir hon mildare och börjar få en ny sympati som inte har med äktenskapet att göra. Denna nya sympati, som jag kallar "allkärleken", växer hos den dubbelpoliga eller homosexuella människan. Jag vill inte gärna kalla det "homosexuell", eftersom det homosexuella begreppet har fått ett förfärligt rykte därför att folk inte visste vad det var, utan trodde att det var urspårat. De såg endast de människor som levde utsvävande och var urspårade, de såg inte de normala homosexuella eller dubbelpoliga människorna. Att vara homosexuell är inte något fel. Det är något som människan inte kan göra något åt. Det blir alla människor. Det finns inget undantag.

Det tillstånd där människan älskar sitt eget kön är inte ett bestående tillstånd, det är ett övergångstillstånd mellan djuret och den riktiga människan. Det är således endast tillfälligt som människan kommer att älska sitt eget kön, eftersom det till sist inte finns två olika kön. De två könen blir ett och samma. Mannen blir till en människa, och kvinnan

blir till en människa – till människan som Guds avbild.

12. Kristusväsen

För att bli till Guds avbild måste människan vara en fullkomlig och exakt kopia av Gud, som är allkärleksfull, allvis och allsmäktig. Därför kunde Kristus också säga: ”Mig är givet all makt i himmelen och på jorden”.

När vi når fram till det stadiet är vi inte bundna till reinkarnation eller till en fysisk kropp, då har vi den kropp vi tänker oss. Det finns inga avstånd och man har tillgång till hela världsalltet. När man får detta kosmiska medvetande sammansmälter ens medvetande med alla andra existerande ”kristus-medvetanden”. Kristus är nämligen inte en enskild människa eller en enskild gudom, det finns miljoner kristusväsen. Vi blir allesammans kristusväsen. Det är målet.

13. Kristus är modellen för den färdiga människan

Hur kunde Kristus veta att man ska förlåta inte blott sju gånger, utan ända upp till sjuttio gånger sju gånger? Hur kunde han gå på vattnet och stilla stormen på sjön? Hur kunde han bota sjuka människor blott med sin tankes makt? Det kunde han tack vare erfarenheten av mörkret.

Kristus är modellen för den fullkomliga människan. Vid korsfästelsen visade han hur långt man ska gå. I den värsta smärtan på korset kunde han be för sina bödlar: ”Fader förlåt dem, ty de veta icke, vad de göra.” Man ska förlåta allt och ”man ska bära sitt kors”, som han sade.

Det är inte något man kan gå och göra i dag. Det hjälper inte att jag säger till människor att de ska finna sig i allt. Men med tiden kommer de att utvecklas dithän. Så småningom blir människorna kärleksfulla, och efter hand nämns de inte göra det eller det.

Det lidande som Kristus påfördes var inte karma. Han behövde inte det lidandet, eftersom han för länge sedan var kosmiskt vuxen eller fullkomlig. Han tog frivilligt på sig detta lidande, därför att mänskligheten skulle ha en modell för hur långt man ska gå i sin förlåtelse. Man ska förlåta allt! Om vi inte skulle bli som Kristus, var det ingen mening med att han skulle vara modell.

14. Domedagen eller Mose-kulturens undergång. Kristus-kulturen är den nya världskulturen

Vi är på väg in i en ny världskultur, en Kristus-kultur som inte är baserad på äktenskapet, utan på människor som håller på att utvecklas till fria människor eller kristusväsen.

Men först ska vi igenom en viss katastrof eller ett ”ragnarök”. Ragnarök kan man kanske inte kalla det, eftersom det är ett led i utvecklingen. Det är denna ”domedag” som skulle komma samtidigt med ”Kristi återkomst”.

Detta mycket obehagliga tillstånd och denna stora förändring är just nu i faggorna. Man kan säga att denna ”domedag” redan är i gång, om man räknar med andra världskriget. Det som ska komma, kommer att ändra världen fullständigt, och under nästa årtusende kommer vi att få en helt annan världskultur än den nuvarande Mose-kulturen eller Mose-epoken, som är på retur.

Mose-kulturens lagar är baserade på hämnd och straff, på ”öga för öga och tand för tand”, men Kristus säger att man ska förlåta.

Mose-kulturen är baserad på äktenskapet, men den kommande kulturen kommer att baseras på Kristus-medvetandet. Kristus visade att man ska vara trofast och ärlig osv. men han hänvisade inte till äktenskapet, utan han hänvisade till att man ska älska sin nästa som sig själv och Gud över alla ting. När man älskar sin nästa som sig själv, så älskar man också Gud över alla ting, ty Gud är ju ens nästa.

Domedagen med dess förfärliga upplevelser kommer att omskapa många människor. Hur många blev inte omskapade under andra världskriget? De som hade de förfärligaste lidandena och pinades och plågades till döds på det grymmaste sätt, kommer att ha ett annat medvetande när de föds igen. De som nu kommer in i det nya bullrande mörkret, blir också omskapade. Vi ska allesammans uppnå fullkomligheten.

Det blir inte behagligt så länge ”ragnarök” pågår, men man får räkna med att man inte kan få ett annat öde än det man har till godo, och när man då ser till att inte göra annat än gott kan man heller inte få mörker tillbaka.

Människorna är under gott beskydd, även om det ibland kan vara tämligen svårt. Alla är i själva verket under Guds beskydd eller Guds

omsorg. Allt det mörka är ingenting annat än nödvändiga, fullständigt logiska processer, som måste till för att man ska övervinna mörkret och få samma medvetande som Gud. Hur skulle man få ett medvetande som var herre över allt mörker och kände till allt mörker, om man inte hade upplevt det personligen med sin egen kropp? Det räcker inte med att man har läst det hos andra, vi måste tillsammans uppleva det.

Artikeln är baserad på en bandupptagning från söndagen den 26/3 1978, där Martinus talar för huvudsakligen unga människor under påsk- och arbetsveckan på Terrassen i Martinus Center, Klint. Styckerubriker och bearbetning av Ole Therkelsen. Godkänd av rådet den 9 oktober 2003. Artikeln publicerades för första gången i Kosmos nr 3/2004. Artikel-id: M1775. Översättning: Mona Rehn Ekeback.

Fredag

Gåvokultur och en bestående fred

Frågor som inspiration:

1. Vad krävs för att verkligen kunna ge utan att kräva något i gengäld?
2. Vad är egentligen en "kamouflerad gåva"?
3. Vilken roll kan gåvokulturen som livsstil spela i vår vardag och vår önskan om en fredligare värld?
4. På vilket sätt kommer den äkta gåvokulturen att bidra till att människan befrias från lidande och uppnår sann demokrati och fred på jorden?
5. Vilka egna erfarenheter har ni av att tillämpa olika slags gåvokultur ("sann" eller "falsk") i vardagen?
6. Hur får ni inspiration för att bli verksamma "celler" i fredsarbetet på jorden?

Texter från Tredje testamentet:

GÅVOKULTUR

6 KAPITLET *Världens frälsning genom gåvoprincipen, diktaturens undergång och demokratins uppkomst*

När "givandet" således i verkligheten är grundprincipen i den jordmänniska utvecklingen, den axel kring vilken all daglig tillvaro rör sig, är det givet att denna tillvaros gång blir orolig, larmande, skorrande och ostadig, full av stötar och dunsar, så länge denna "axel" inte är stabilt fästad utan svänger med i de jordmänniska "tagandebegärens" dominerande centrifugalkraft. Vad jordmänniskheten i dag suckar och stönar under är alltså dess egen tillvaros anknytning till denna ostabiliserade axel. "Världens frälsning", "människlighetens befrielse" eller "världsåterlösningen" består alltså i att få denna axel stabiliserad, så att den blir den verkligt centrala och fasta reglerande jämviktspunkten för all jordmännisk mental svängning. Därmed kommer alla de nu så väl kända förfärliga tillstånd av obalans i denna svängning, som vi kallar krig, mord och lemlästning, avrättningar, rån, plundring och straff med sin blodbesudling av allt som är ädelt, fredligt och vackert, kärleksfullt och upplysande eller livgivande att upphöra, och en förblivande fred och harmoni kan ostörd avlösa det nuvarande mördandet och göra tillvaron till sång,

musik och skaparglädje.

Gåvoprincipens utveckling är alltså världens frälsning. Och vi kan ju också bevittna att denna princip är all visdoms själ och på ett särskilt avpassat sätt är det väsentliga i de nuvarande största världsreligionerna. Därifrån går den över i den jordmänniska mentaliteten som grundval för moralskapandet, ger mer och mer eko i dess juridik, lagar eller rättsväsen, politik och samhällsadministration.

Då gåvoprincipen är motsatsen till tvångsprincipen, kommer den överallt där den utvecklas att resultera i en allt större frihet för samhället såväl som för de enskilda människorna. Som uttryck därför ser vi genom historien hur de enväldiga eller diktatoriska monarkierna mer och mer har måst förändras till demokratier, fristater eller republiker.

Medan den enskilda människan under den förstnämnda regeringsformen var en absolut maktlös undersåte under en enväldig härskare över hennes liv och död, hennes materiella ställning och framträdande, har hon under den sistnämnda nått fram till att vara en medbestämmande enhet i själva samhällets ledning. Hon har fått den så kallade "rösträtten". Hon är med om att välja eller utse de personer, till vilka regeringsmakten ges, och de lagar och bestämmelser som dessa bör

föreslå. Enväldet är sålunda en fornlämning, ett mentalt museiföremål.

Att man i vissa länder icke desto mindre har måst sätta ett sådant "museiföremål" på tronen i form av diktatur kan ju endast bero på att det finns ett alltför dominerande flertal av själar på forntidsundersåtarnas utvecklingssteg, väsen som inte i tillräcklig grad har utlevt verkningarna av de diktatoriska ofullkomligheterna, inte har upplevt att en enskild människas oinskränkta makt över själar på högst olika utvecklingssteg aldrig i längden kan föra till harmoni, med mindre att diktatorn eller maktinnehavaren har oinskränkt inblick i alla mentala skiftningar på varje steg av den utvecklingsskala som hans undersåtar vid varje tillfälle nödvändigtvis måste representera. Men för att få en sådan insikt måste diktatorn vara ett mycket högt själsligt eller andligt invigt väsen. Men då en sådan invigning endast kan uppnås genom den totala utvecklingen av nästakärleken i väsendets inre, och följderna härav nödvändigt måste bli maktbegärets kompletta utlevelse och degenerering, vilken utlevelse återigen oundgängligen till följd måste ha ett begär efter och en glädje över att skapa frihet åt alla, så förstår man att ett så högt invigt väsen inte kan vara diktator. Men när en invigd inte kan vara diktator, så måste detta ämbete alltid besättas med en – oinvigd, vilket åter vill säga ett väsen som inte kan ha någon fullkomlig mental insikt i alla själsliga företeelser i de undersåtarnas framträdande, vilka han tillskansat sig rätten att oinskränkt befalla eller regera över. Han bollar med, bjuder och befäller således över krafter som han i grunden inte känner och vilkas lagar han därför inte heller kan följa. Resultatet härav måste nödvändigtvis bli ett hasardartat tvång över dessa krafter. Då dessa krafter är undersåtarnas mentalitet, kommer hans väsen således att betyda förtryck. Förtryck över en mentalitet skapar begär eller längtan efter frihet, längtan hos den förtryckte efter att kasta av sig oket därför att det hindrar hans livs tillväxt, sätter utvecklingen i tvångströja.

Men då inget pansar är starkt nog till att i längden vara material för en hållbar "tvångströja" på utvecklingen eller till att i längden hejda livets gång, så måste varje sådant diktaturens pansar till slut ofrånkomligt rämna, mitt i allt sitt till synes ärorika maktbegär. Livet känner inte till några hinder. Visserli-

gen representerar demokratin också ett maktvälde, som av mången stundom måste kännas som tvång och förtryck. Men här kan detta förtryck inte bli tillnärmelsevis så dominerande och överlägset som vid det oinskränkta diktaturväldet, där varje form av kritik, motstånd eller invändning kan betyda dödsstraff för sitt upphov och sålunda är i högsta grad livsfarligt.

Inom demokratin är varje samhällsåtgärd, varje lag, ett resultat av representanter för alla intressesfärer. Blir en åtgärd alltför besvärande eller obehövlig, skapar ju önskan att avskaffa den efter hand den röstövervikt som kan sätta den ur spel. Det är givet att vid en sådan regeringsform, där alla genom sin rösträtt har möjlighet att göra sina insikter gällande och har rätt att rösta för eller emot en förordnings genomförande, kan ett missbruk av statsmakten inte ta sig så starka uttryck som i en diktatur, där makten oinskränkt överlämnats till en enskild person och där statens övriga medborgare därför fullständigt berövats varje form av inflytande eller medbestämmanderätt i fråga om statsskicket. Det är därför också ett faktum att detta omöjligt kan bli annat än ett uttryck för diktatorns eller makthavarens nycker och äregirighet, hans naivitet såväl som hans intelligens, hans dåliga såväl som hans goda egenskaper. En enda felaktig impuls från hans sida kan lätt föra ett folk till avgrunden. Diktaturen kan därför aldrig i längden bli till samma bålverk mot undergång och förnedring som demokratin, där ingen viktig eller avgörande regeringsimpuls har någon betydelse eller kraft innan den sanktionerats av det medbestämmande folkets flertal. Och innan den når ett sådant stadium, måste den med nödvändighet vara ett resultat av detta flertals övervägande för och emot och kan därigenom i högre grad garanteras som uttryck för besinningsfull eftertanke och övervägande än när den bara är uttryck för diktatorns plötsliga beslut, som inte fått konfronteras med andras insikter eller överväganden.

Nu kommer man kanske att invända att demokratins regeringsform arbetar alltför långsamt och att den gemensamma medbestämmanderätten bara skapar politisk dragkamp, varigenom alla avgöranden blir utdragna eller förhalade. Men har då ett kultiverat folk så bråttom att det inte har tid att

låta sina beslut eller avgöranden föregås av största möjliga eftertanke eller övervägande utan blint måste överlämna dem till en enskild bland sina miljontals hjärnor? – Kan en sådan brådska vara uttryck för kultur? – Kan ett folk eller ett samhälle växa i kultur och andlighet genom att binda sina miljontals hjärnor vid ett i förväg kommenderat eller anbefallt enkelriktat tänkande? – Förkväver det inte därmed sin intellektualitet? – Är det inte ett faktum att organ som inte används degenererar och går under! – Om man aldrig använde mer än ett av sina tio fingrar, skulle de andra nio ju ofrånkomligt ”vissna”, bli obrukbara eller dö. Om man aldrig talar, mister man ju talförmågan. Skulle man inte också till sist förlora synen, om man bleve tvungen att i årtal leva i totalt mörker? Jo, livet tolererar inget överflödigt. Allt som inte används måste dö. Och är inte den snabbhet som diktaturstaten kan prestera i sina regeringsfrågor dyrköpt, när den endast kan åstadkommas genom att man sätter miljoner hjärnor och därmed huvudparten av dess intellektualitet i tvångströja? Kan ett folk växa kulturellt genom att förminska eller inskränka sin tankeförmåga? – Är detta inte lika dåraktigt som att påstå att en man springer uppför en trappa samtidigt som han springer nedför den?

Eftersom vägen till utveckling av all intellektualitet och kultur går genom friheten att tänka, friheten att kritisera, vilket vill säga påpeka brister eller fel, friheten att lägga fram idéer och uppfattningar som inte precis ligger inom den auktoriserade horisonten eller det som blivit officiellt skick och bruk, samt den absoluta friheten att med sin rösträtt fritt och öppet vara för eller emot varje framlagt förslag i statsledningen eller samhällsordningen, så kommer ingen diktatur någonsin att kunna bli en verklig kulturstat, eftersom den ju blott existerar genom att fängsla eller inskränka friheten för den intellektualitet som är den absolut oundgängliga livsnerven, impulsen eller det orubbliga fundamentet för varje verkligt civiliserad kultur.

Att diktaturen har en stor, utvecklad teknik och stora fabriksanläggningar är inte något uttryck för verklig kultur, det är endast ett uttryck för något som kan inläras, det är endast resultat av instruktioner. Dessa resultat blir till uttryck för kultur eller verklig civilisation först genom det som de används till.

Om den framstående tekniken, om de stora fabriksanläggningarna framför allt används till skapandet av mordinstrument, raffinerade sprängämnen och skjutvapen, bombplan och undervattensbåtar, giftgaser etc., så är detta blott uttryck för att deras upphovsmän bara är – ”naturmänniskor” som kommit i ”moderna kläder”. Då är det ”bushmanen” eller ”eldsländaren” som har fått moderna vapen. Då är det forntidens erövringslystna vilda stammar som i dag döljer sig i de militära upptågen och paraderna. Och då förstår man bättre att dessa måste ha diktatorer. Hövdingsdyrkan är ännu inte utlevd i deras medvetande, liksom den ju också är outhärlig i varje krigisk manifestation. Här måste man ha diktatorer. På en valplats kan man inte parlamentera om krigsplanen. Det skulle bara ge fienden försprång. Här måste soldaten blint lyda generalen. Här gäller det fart och raskhet. Här är det överrumplingen och det totala krossandet av motparten, ”fienden”, som är livsglädjen. Men kan ett folk betraktas som kulturfolk eller som verkligt civiliserat bara för att det har överfört denna de vilda stammarnas livsform och krigsdisciplin till sin egen regeringsform? – Jag kan bara se att en sådan nation i verkligheten endast har blivit till en – ”kasern”, där det vimlar av överlägsna ”generaler” eller maktberusade hantlangare åt diktatorn, och kuvade, dresserade slavar i form av intetsägende ”meniga”.

Då diktaturen sålunda endast kan existera genom undersåtarnas frihetsberövande, måste den alltid befinna sig i krigstillstånd. Det ligger inte i de levande väsendenas natur att godvilligt låta sig bindas själsligt eller materiellt. Diktaturen måste därför hela tiden ligga i kamp med denna natur, som inte blott och bart är ett hjärnmotstånd utan är själva livets egen utveckling i undersåtarnas mentalitet. Och denna utveckling kan inte hejdas utan kommer helt visst, som förut nämnts, att till slut spränga diktaturens tvångströja.

Diktaturen är alltså en kamp mot själva livet och utvecklingen och är således gävprensens största kontrast. Den är en maktens regim, som endast hör hemma i zoner där ”Valhall” – även om dess dyrkare är omedvetna därom – ännu är det allt överskyggande, strålande och ärorika idealet, inför vilket allt annat i tillvaron måste förblekna, zoner där

”rätten” ännu bara är ett dimmigt begrepp. I samma mån som väsendena således ännu befinner sig på dessa utvecklingssteg, där ”makten” och inte ”rätten” är det absolut ledande idealet, kan de alltså lovsjunga diktaturen. Men har de i sin utveckling nått fram till zoner där ”rätten” börjat gå framom makten, då förvittrar svärdets moral, och man ser fröet till en ny värld, i vilken ”rätten” och därmed frihet för allt högre livs utveckling börjar skönjas i fjärran.

Då denna nya värld är en frihetens värld, är den också gåvoprincipens värld, ty ingen form av gåva kan existera utan att vara uttryck för en eller annan frigivning. Varje gåva är således identisk med en ”frigivning”. Det första någorlunda synliga resultatet av en sådan frihetsatmosfärs inverkan på det av de djuriska maktrationerna bundna jordmänniska samhället är det vi i dag kallar ”demokrati”. Det är självklart att denna demokrati i sin nuvarande form långt ifrån representerar utvecklingens slutgiltiga mål med demokratin. Demokratin är ju så att säga bara i sin början, kosmiskt sett. Den måste kämpa mot individernas ännu starka diktatorstendenser både inom och utom sitt nuvarande maktområde. De djuriska traditionerna låter sig lika litet förändras genom plötslig frigivning som genom plötsligt tvång. Den verkliga frigivningen av väsendet kan endast ske genom dess egen utveckling. Den verkliga själsfriheten är alltså något som kommer med växandet, liksom väsendets förändring från barn till vuxen. Den kan inte dikteras eller trollas fram på stående fot genom experiment eller befallningar.

Men demokratin har den fördelen framför diktaturen att den låter livet anpassa sig efter utvecklingen genom den rösträtt eller medbestämmanderätt som den garanterar var och en av sina medborgare. Allt eftersom dessa ändrar synpunkt, får bättre insikt och begåvning, förändrar detta ju deras röstintresse. Och genom sin rösträtt utövar de alltså ett medbestämmande inflytande för att bringa röstobjektet i kontakt med sitt ändrade intresse. På detta sätt blir demokratin en regeringsform som hela tiden oblodigt förvandlas enligt de växande mentala förändringar och krav som utvecklingen vid varje tidpunkt måste medföra.

Då diktaturen omöjligt kan erbjuda sina medborgare denna frihet eller medbestäm-

manderätt utan att upphöra med att vara diktatur, kan den således aldrig vara i kontakt med utvecklingen längre än till de utvecklingssteg där själslivet ännu är av en så ringa omfattning att det inte känns nedtryckt eller hämmat av diktaturens enkelriktning.

Men själslivet växer. Då utvecklingens resultat är tilltagande frihet och diktatur är tvång, kommer det oundgängligen en tid då all diktatur har måst upphöra till förmån för demokratin som genom sin föränderliga eller rörliga struktur kan följa med utvecklingen och genom sin frihetsskänkande natur ständigt kan vara i höjd med de växande mentala kraven eller avvärja hindren, vare sig det gäller konstnärliga, vetenskapliga eller ekonomiska områden. Diktaturen är således fortiden. Demokratin är framtiden.

Då demokratin ger frihet för sina medborgare att förändras enligt utvecklingen, allt eftersom deras röstflertal växer sig starkt nog till att begära en förändring, och då denna frihet normalt måste ta hänsyn till eller bli något dämpad av röstminoriteten eller oppositionen hos samma demokratis medborgare och det därvid uppstår en viss garanti för att någon överilning inte äger rum och att ett grundligt övervägande inte kan undgås, så blir demokratin i verkligheten en i höjd med utvecklingen existerande kultivering av livets eget frihetsskänkande till den växande jordmänniska mentaliteten. Demokratin är således det medel, varigenom den kosmiska gåvoprincipen på minst blodiga sätt uppenbarar och praktiserar sitt givande i form av livets utveckling eller flockens omskapelse från djur till människa. Den sanna demokratin är således en i frihet växande skapelse, som åstadkommer en öppning i den jordiska mentala sfären, varigenom flocken på ett anpassat sätt till sist utan hinder kan ges tillgång till livets största gåva: den bredast möjliga eller oinskränkta utvecklingen i ande och kultur, i visdom och kärlek och det därmed orubbligt förbundna skapandet av en allt överglänsande fred och harmoni som faktum i det dagliga livet på jorden.

7 KAPITLET Gåvoprincipen och naturens kretslopp. Demokratin och världsåterlösningen

Vi har nu varit i kontakt med gåvoprincipen eller frigivningsprincipen och sett att den är själva naturens egen arbetsmetod, och där människor går emot denna princip, där upp-

står tvånget, dess motsats. Där uppstår frihetsberövandet, vars direkta efterverkningar eller fotsår ofrånkomligt måste bli "förkrympning" eller "vanskapthet". Vi har sett något av denna sanning bekräftad genom vår beröring med diktatur och demokrati. Vi har sett att diktaturen är en företeelse, i vilken de mentala livskrafterna, dvs. folkets tusentals hjärnor, nästan satts ur funktion, så att endast en enda liten hjärnfunktion (diktatorns) får lov att utvecklas i nationens stora kropp, varigenom denna med nödvändighet till sist måste vissna eller tyna bort rent kulturellt sett, även om den kanske till en början rent makt- eller erövringsmässigt kan synas briljera. Vi har också sett att demokratin är en kropp i full hälsa och andlig aktivitet, i det att alla dess hjärncentra kan utvecklas och genom sina upphovs medbestämmanderätt mer eller mindre kan komma till uttryck i samhällslivet, som på detta sätt blir till en ocean av nya idéer, nya manifestationer eller rörelser uppåt i ande och kultur. Vi har alltså sett att gåvo- och frigivningsprincipen gör demokratin till ett med livet, medan tvångsprincipen gör diktaturen identisk med döden. Men när frigivningsprincipen har en så allt överskyggande inverkan på flocken, är det ju inte så märkvärdigt om mänsklighetens största ledare, profeter och vismän, religionsstiftare och världsåterlösare genom religioner, böcker och levnadssätt ständigt som det absolut väsentliga framhåller denna enda realitet: kärlek. Kärlek är ju gåvo- eller frigivningsprincipen i renkultur. "Kärleken söker icke sitt", vilket vill säga att kärleken är en mental inställning, vars tankeinriktning känner glädje i att låta andras välfärd gå före ens egen. Det är en tillvaroform som endast kan frammana den högsta lyckokänslan genom att "offra sig själv för andra", alltså den fullkomliga, hundra procentiga gåvan av sig själv till livet eller omgivningen, det fullkomliga hundra procentiga frihetsskänkandet åt alla levande väsens utveckling och upplevelse av livet.

Men vem har nått därhän inom jordmänskligheten? Ja, här måste svaret bli mycket negativt. Detta samhälle befinner sig ju på en nivå där knappast någon är så utvecklad att han kan bli föremål för en så allt överglänsande kosmisk gåva att alla andra människor offerar sig för honom, varför det knappast heller finns någon som är så utveck-

lad att han är i stånd att skänka denna gåva eller att så helt ge sig själv för andra. Men vi skall strax pejla problemet djupare, så att varje enskild intresserad själv kan få se hur mycket han eller hon är i kontakt med kärleken eller denna livets högsta princip, så att man därigenom kan konstatera sin verkliga andliga position i sin kurs mot den högsta lyckan.

Att gåvoprincipen efter hand har blivit en faktor som man i det moderna samhället inte kommer förbi kan inte vara mången obekant. Vi lever ju i en tid då de sociala förhållandena är av en sådan natur att det blivit rätt vanligt, ja nästan utomordentligt vanligt, att det "ges" och "mottas" "gåvor". Där finns filantropiska verksamheter, där finns socialhjälp, där finns insamlingar med kollektbössor, där insamlas till missionsarbetet, där ges till fattigas julbepsning, fattiga barns ferievistelse. Stora och rika firmor och krösusar skänker bort förmögenheter till det offentliga, till konst, vetenskap, expeditioner osv. – Vi skall inte gå närmare in på dessa former av gåvoprestationer utan blott antyda att dessa ju inte kan vara annat än ett ofrånkomligt bevis för en ny och bättre världs genomträngande av den jordmänskliga egoismen. Det är naturens egen stora livsprincip, "hellre giva än taga", som på så vis offentligt och privat börjar bryta igenom egoismens djuriska spärrprincip, "hellre taga än giva".

Fastän denna sistnämnda princip ju intill genialitet är så väl organiserad genom affärs- och reklamväsendet, att den behärskar den stora massans ekonomi och får miljonernas fattiga sparslantar att i strida strömmar flyta in i dess banker och penninginstitut eller finansföretag för att där torna upp sig till miljardvärden, tvingar naturens egen stora gåvoprincip dessa värden att i form av de förut nämnda sociala gåvoformerna strömma tillbaka till samhället.

Även om detta återskänkande av värden för det jordiska samhällets vidkommande naturligtvis ännu, som nämnts, endast är i sitt späda begynnelse- eller fostertillstånd, så är detta dock nog för att man också här skall kunna skönja naturens egen stora grundprincip: kretsloppet. Liksom oceanen inte kan hålla kvar den från kontinenterna genom floder och bäckar tillflutna vattenmängden utan i form av regn, dimma och morgondagg måste ge den tillbaka till ländernas jord, så kan pen-

ningoceanerna heller inte i längden hålla kvar de genom handels- och reklamvägarnas bäckar och floder influtna värдемängderna utan måste i form av de nämnda offentliga och privata formerna av gåvoprestationer börja återlämna dessa till samhället.

Att få denna återgång eller detta kretslopp till att bli fullkomligt, så att alla zoner får den nödvändiga ekonomiska vätan, sommarregnet och morgondaggen och det finansiella ökentillståndet – armodet – därmed kan bli ett passerat problem, det är demokratins mission. Och denna mission är således öppnandet av den frihetens port, som är det enda sätt, på vilket en rationell och praktisk världsåterlösning kan komma till kulmination på de jordiska kontinenterna.

8 KAPITLET *Den verkliga gåvoprestationen*

Vad beträffar kunskapen om vår egen harmoni med naturen och vår position i nyssnämnda kretslopp, så hör denna också till "det enda nödvändiga". Konstaterandet av denna position kan endast ske genom en ingående analys av hur man i verkligheten ger sin gåva. Det finns mångfaldiga former för överförande av värden från den ena människan till den andra, vilka officiellt går under beteckningen "gåvor", men det finns i verkligheten absolut endast ett sätt, på vilket överförandet av ett värde från den ena människan till den andra, kosmiskt sett, är en absolut gåvoprestation. Detta sätt manifesteras endast när gåvoprestationen är identisk med en absolut hundra procentig frigivning av ett värdes överförande från givaren till mottagaren. Om det finns blott den minsta lilla skugga av förväntan om återgåldande på ett eller annat sätt, så är överförandet i verkligheten bara en maskerad affär. Då är "gåvan" ju bara en försäljningsvara, för vilken det förväntade återgåldandet utgör "betalning". Och är det inte just denna förväntade "betalnings" uteblivande som skapar så mycken ovänskap och bitterhet människorna emellan? – Hör man inte ofta folk förbittrat säga något sådant som: "Här har jag gått och gjort så mycket för honom (henne), här har jag hjälpt honom till det eller det, här har jag gjort honom så många tjänster, och så värderar han mig inte för någonting alls. Andra kan han mycket väl ta hänsyn till, men jag blir alltid åsidosatt". – Men vad är det vi här blir vittne till? – Är det inte just detta att vederbörandes gåvor inte

var hundra procentigt frigivna utan hade hemliga förbehåll? Är inte förbittringen ett avslöjande av en förväntad "betalning" i form av ett angenämt återgåldande? – Och beror inte denna förbittring just på denna "betalnings" uteblivande?

Om givaren öppet hade framhållit för gåvomottagaren att givandet bara skedde på villkor att han fick den förväntade vedergällningen, och gåvomottagaren hade gått med på att mottaga gåvan under denna förutsättning, så hade det ju varit ren och oförfalskad affär. Och givarens förbittring över utebliven vedergällning skulle sålunda haft mera fog för sig. Men då prestationen var gjord utan några som helst förbehåll eller villkor och därför gentemot gåvomottagaren måste varit maskerad som "gåva", var ju detta "givande" ett bedrägeri mot gåvomottagaren. Det är således inte denne utan gåvogivaren själv som är "syndaren". Han har i det aktuella fallet inte minsta rätt att känna sig besviken eller förbittrad på gåvomottagaren, som ju inte alls har lovat något och inte mottagit gåvan under några som helst förutsättningar och möjligen aldrig skulle ha tagit emot den, om han hade känt till de hemliga förbehållen.

Om en gåva efteråt kan resultera i den minsta lilla förtrytelse eller förbittring hos givaren, så är detta ett absolut ofelbart kännetecken på eller bevis för att "gåvan" absolut inte var någon "gåva" utan en hemlig "förskottsbetalning" för en eller annan förväntad förmån.

Den verkliga "gåvan" är helig och kan aldrig någonsin skapa annat än glädje för sin givare, eftersom den, kosmiskt sett, endast kan vara ett resultat av kulminerande kärlek, vilket vill säga en fullkomlig känsla av lycka enbart av att ge. Kärleken har ingenting med fordran att göra, "den söker icke sitt". Därför kommer den fullkomlige givaren aldrig någonsin att visa bitterhet, ovilja eller fiendskap emot dem han (hon) givit stöd eller gåvor, eftersom han ju aldrig därav har väntat sig ett uns av personlig fördel eller favorisering.

Då han inte har hyst denna förväntan, kan han ju inte känna sig besviken, inte ens i värsta fall då gåvomottagaren inte alls visar tacksamhet eller välvilja mot honom utan tvärtom, som stundom händer, uppträder fordrande. Den fullkomlige gåvogivaren känner lycka tillräckligt, i medvetandet om att ha gjort något verkligt gott. Hans lycka är inte

belöningen för det goda han gjort, utan i stället den fulla förnimmelsen av den salighet som ofrånkomligt följer med varje osjälvisk handling eller ett manifestationssätt som vibrerar helt i kontakt med själva livets egen impuls eller de allra högsta bärande krafterna i universum, helt oberoende av hur mycken materiell vinst eller förlust den aktuella handlingen kan ha åstadkommit på övriga områden.

För den reelle eller verkliga gåvogivaren är det alltså inte någon som helst förväntan om belöning eller återgäldning som är det bärande eller utlösande momentet utan i stället handlingens förnimmelse i medvetandet såsom en högsta gudomlig upplevelse. Och detta väsen får sålunda i själva den gudomliga handlingen en överdådlig belöning.

För den primitive eller falske gåvogivaren är det däremot den hemliga vinningen eller belöningen som är det utlösande momentet. Man förstår därför väl besvikelsen och bitterheten hos detta väsen, när denna helt uteblir.

Men denna bitterhet gör det ju till faktum att han inte alls är någon gåvogivare utan att gåvoprincipen hos honom bara är en medveten eller omedveten metod för att tillfredsställa egoistiska eller själviska begär. Men då en sådan metod ju är en förvanskning eller maskering av de faktiska förhållandena och därmed blir ett slags fallgrop för gåvomottagaren, är den ett bedrägeri. Och varje gåva som mer eller mindre presterats eller givits i en sådan form kan endast höra hemma i civilisationens undre värld. Den hindrar sålunda vem det vara må, som är dess upphov, från att vara en verklig kultur människa. Ett sådant väsen är ännu en andlig proletär.

Det sätt en människa ger sin gåva på blir alltså måttet eller kännetecknet på hur långt framme hon är i fråga om verklig kultur eller andlighet. Om en individ är i stånd att ge en gåva utan allra minsta krav på återgäldning utan ger den med hundraprocentig frihet för mottagaren, dvs. ger den med en hemlig, helig förpliktelse till sig själv att aldrig någonsin på grund av gåvoprestationen känna minsta spår av bitterhet eller indignation emot gåvomottagaren, hur denne än må handla mot honom i framtiden, likgiltigt om han på alla sätt åsidosätter honom genom att favorisera andra som han kan finna behag i att umgås med eller känna lust att visa sin sympati eller välvilja mot, då är givandet en verklig gåva,

oberoende av vad gåvoobjektet än må ha varit, likgiltigt om det varit ett givande av rent kroppslig eller mental arbetskraft eller varit materiella föremål, gods eller guld. Ty då har man verkligen nått till ett steg där kärleken och inte själviskheten varit den högsta pådrivande impulsen i ens medvetande. Då har givandet redan betalt sig i form av den gudomliga förnimmelsen av kontakten med livet och därmed känslan av att vara "ett med Fadern".

I samma mån som en gåva inte är given under dessa förutsättningar, är den ett falsarium och därmed ur stånd att vara ett uttryck för verklig kultur och blir således ofrånkomligen identisk med någon av de många realiteter som ännu håller människorna kvar i primitivitet och förnedring, förföljelse och lidande.

Men genom motgångens tårar blir själviskheten krossad, och den förlorade sonen leds tillbaka till livets kurs, lär sig att ge på det rätta sättet, kommer i kontakt med världsalltet, träder in i ledet som Gudomens redskap för det största och mest fullkomliga givandet: den allt förlåtande eviga kärleken. Och därmed blir detta till verklighet: "Det är saligare att giva än att taga". *Ty endast i väsendets fullkomligt osjälviska givande till sin nästa framträder den evige Faderns strålgloria. Endast här märks hans direkta närhet. Och ingen kommer honom närmare än den som har så stor kärlek att han vågar sitt liv för att rädda sina medväsen. Det är livets största uppenbarelse av principen "att giva". Det är modellen för allt fullkomligt uppträdande. Endast genom kulminationen av kärlek kan en verklig gåva födas. Och endast genom väsendenas givande av sådana gåvor till varandra kan en varaktig fred och fullkomlig harmoni komma att lysa och avslöja "människan som Guds avbild".*

LIVETS BOG, DEL I

St. 64. Världsbilden manifesterad i sammanhängande tankebanor.

Jordmänniskans "enda nödvändiga"

När det gäller den nya världsimpulsen bör det även observeras, att medan världsbilden genom den gamla impulsen – på grund av den dåvarande mänsklighetens primitiva intelligensnivå – endast framställdes i brottstycken, i symboliska ordformer, som utgjorde ljusglimtar över enstaka, för dess moral viktiga

punkter eller ämnen i världsbilden, så manifesteras genom den nya världsimpulsen samma bild i sin helhet i *fullt sammanhängande tankeföljder*, klarlagd och tillfredsställande inte endast för människornas känsla utan också för deras nu snabbt växande *intelligens och gryende intuition*. Den kommer därför att i alla sina detaljer manifesteras i en upplysningsform som kan göra det stora budet *”älska varandra” till vetenskap, och därigenom efter hand bevisa och garantera att omskapandet av detta stora bud till naturliga förmågor och anlag är det för jordmänniskan enda nödvändiga, nyckeln till all kosmisk sinesbegåvning eller förmågan att se Gud och därmed källan till all verklig skönhet, glädje, inspiration och fullkomlig skapelse.*

St. 65. En bestående fred på jorden

Det fundamentala och slutliga resultatet av den nya världsimpulsen kommer alltså att bli *att mänsklighetens nuvarande latent andliga förmågor förs fram till ett fullt brukbart tillstånd, så att individerna efter hand kan förnimma andligt lika lätt som de nu förnimmer fysiskt. De kommer att uppleva ”den stora födelsen”, som är ingången eller porten till den verkliga upplevelsen av livet, till upplevelsen av odödlighet, till upplevelsen av att känna sig som ett med alla levande väsen. ”Den förlorade sonen” i form av mänskligheten kommer inom den nya världsimpulsen att bli mottagen av Fadern. Och mörkrets skuggor i form av sorg, sjukdom och lemlästning skall inte längre finnas till, utan kärlekens allt överstrålade seger skall bli till verklighet – och med den en bestående fred på jorden.*

LIVETS BOG, DEL 7

St. 2660. Väsen som inte kan förstå de kosmiska analyserna

De kosmiska analyserna är uttryck för en vetenskap, alltså en logisk sanning, vars existens och logik inte kan finnas och bekräftas som verklighet med de metoder och medel, genom vilka den materialistiska vetenskapens sanningar kan dokumenteras som absolut verklighet. *Den materialistiska vetenskapen är en produkt av intelligens, medan den kosmiska vetenskapen är en produkt av intellektualiserad känsla och intuition. Alldeles som man måste äga en tillräckligt utvecklad*

intelligens för att kunna utforska den materialistiska vetenskapens analyser, så måste man ha en tillräckligt utvecklad intellektualiserad känsla, vilket är detsamma som den verkliga nästakärleken, samt den därigenom framkallade intuitionen för att kunna förstå kosmisk vetenskap. Ett väsen som inte har denna utvecklade nästakärlek och den därigenom framkallade intuitionen är helt avskuren från möjligheten att bedöma de kosmiska analysernas identitet med den verkliga, orubbliga sanningen, alldeles som en primitiv människa med mycket liten intelligens inte kan bedöma den moderna vetenskapens stora och underbara analyser av materiens eller ämnenas strukturer och reaktioner.

St. 2661. Väsen som är mogna för de kosmiska analyserna

I samma mån som man har en utvecklad intellektualiserad känsla eller nästakärlek och intuition och samtidigt hungrar efter lösningen på livets mysterium, kan man börja förstå de kosmiska analysernas identitet med verkligheten eller den eviga sanningen. Då denna sanning är en redogörelse om den eviga Gudomen, hans medvetande och organism, världsalltet, som är kulminerande kärlek, är det inte så svårt att förstå att det först och främst är kärleksfulla människor som börjar uppleva de kosmiska analyserna som orubblig verklighet. *Dessa människor känns mycket lätt igen på sina begynnande kärleksfulla sinnelag. De har mer eller mindre vuxit ifrån dråptendensen. Några är till och med så långt komna att de hellre själva vill lida än se andra lida. De nämns inte att vara andra väsen till förtret, varken människor eller djur. Många av dem har blivit vegetarianer, inte för sin egen kroppsliga hälsas skull, utan helt enkelt för att de känner motvilja mot djurdödandet. De kan inte heller acceptera krig och ofred eller hämnd, bestraffningar och avrättningar. Naturligtvis kan de inte vara bödlar eller skarprättare. Det är en glädje för dem att hjälpa andra väsen, djur och människor, som är i nöd. De har sålunda mer eller mindre vuxit över de sinnelag, på vilka den gängse civilisationen och kulturen är baserade. De accepterar inte heller de kyrkliga utläggningarna om evig förtappelse, om evigt helvete, om en vred gudom som förbannar, tuktar och straffar ”syndare”.*

St. 2662. *Den nya världskulturen har redan börjat födas*

Vi ser här i dessa ovannämnda väsens levnadsart och inställning till livet ett sinnelag som mer eller mindre har börjat växa bort från det stora flertalets livsinställning och levnadsart, den levnadsart som bildar grunden för det i dag mest framträdande kultur-tillståndet. Det är ur detta nya sinnelag som alla humana förbättringar i samhället föds, och samma sinnelag kommer ständigt att växa och utvecklas till stor välsignelse och glädje för människorna. *Det är detta sinnelag som är början till den nya, verkligt mänskliga världskulturen, som skall göra alla stater i världen till ett rike, vilket skall rymma själva kulminationen av allt som på det fysiska tillvaroplanet kan skapas av såväl fysisk som andlig fullkomlighet. Den nya världskulturen har alltså genom dessa humana och intellektuella sinnelag redan börjat födas på jorden. Vi ser att dess ideal är vida högre och kärleksfullare än idealen för den i dag alltjämt gällande allmänna och så kallade "moderna" kulturen. De utgör början till praktiserandet av den levnadsart och utveckling som beskrivits i Livets boks kosmiska analyser. Och det är därför som dessa analyser först och främst för dessa den nya kulturens föregångsmänniskor kommer att accepteras som vägledning till fullföljande och förståelse av den gudomliga väg mot ljuset, vilken de alltså enbart i kraft av sitt kärleksfulla sinnelag redan är i färd med att beträda.*

St. 2663. *Varje människa kommer till slut att bli en verksam cell i Guds allt överstrålande, lysande ande eller kommande varaktiga fred på jorden*

Att människor utanför denna grupp inte kan förstå de kosmiska analyserna i detta verk är helt naturligt. De har i regel sin nuvarande, mentalt eller andligt tillräckliga boplats i

massans eller flertalets ideal och livssyn, seder och bruk. Men även dessa väsen skall efter hand övergå till den nya världskulturen, allt eftersom de fått leva ut den gamla världskulturens religiösa och materiella ideal och kommit in i utvecklingen av den begynnande, verkligt humana eller kärleksfulla levnadsarten. *Varje människa på jorden skall sålunda till slut bli en verksam, orygglig cell i uppenbarelsen av den allt överglänsande, gudomliga, lysande ande eller den varaktiga, totala fred som världen sedan länge hungrar efter.*

St. 2664. *Ut ur mörkret*

Denna ande är i absolut mening samma ande som "svävade över vattnet" och i kraft av vilken Guds skapande helt äger rum. Det är denna ande som är Guds primära medvetande och som inom den kristna världsreligionen kallas "den helige Ande". Och det är denna gudomliga ande och den därav följande formen av tillvaro som Gud i sin orubbliga kärlek har uppenbarat för oss i de kosmiska analysernas form. Med dessa kosmiska analyser i hjärna, hjärta och handling kommer den jordiska människan att tindra och stråla som en kärlekens, visdomens och konstens sol för sin omgivning. Och med en mänsklighet av sådana solar skall jordens kontinenter och hav bli kosmiskt lysande. Där tidigare krigets dödsskrik, jämmer och nödrop, bombexplosioner och kulturundergång och andra okunnighetens och vidskepelsens helvetesmanifestationer saboterade världsfreden i Gudomens sekundära medvetanderegioner, där skall djävulsmedvetandets nattsvarta skuggor vika för Guds anletes strålfloede i en mänsklighet som blivit ett med Gud, ett med kärleken, ett med visdomen, ett med glädjen och saligheten. Hän över detta gudomliga rikes lysande ängder går livets eviga väg allt djupare in i Guds rikes salighetsregioner i livsäventyrets oändlighet och evighet.